

HOW TO BE

เล่ม 1

เกมคอมพิวเตอร์

คู่มือเกมไอตอล ภาคทฤษฎี

ล.โลกลึกลับ:เซียน

แนะนำการใช้งานเบื้องต้น

"ก่อนอ่านคู่มือ โปรดศึกษาคำแนะนำการใช้งานเบื้องต้นทุกครั้ง"

How to be Game Idol คู่มือการเป็นเกมไอดอล เป็นส่วนหนึ่งของวิชา 'เกมไอคอลศาสตร์' จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้งานสามารถเตรียมและทราบวิธีการเป็นเกมไอคอลอย่างถูกต้องสมบูรณ์ นี่คือเวอร์ชันอัปเดตล่าสุดที่ไม่มีอะไรล่าไปกว่านี้อีกแล้ว

คู่มือการเป็นเกมไอคอลนี้ประกอบด้วย *ภาคทฤษฎี* และ *ภาคปฏิบัติ* โดยเนื้อหาส่วนนี้เป็น 'ภาคทฤษฎี' หากผู้ใช้คู่มือไม่เคยรู้จัก หรือไม่เคยเป็นเกมไอคอลมาก่อน คู่มือเล่มนี้จะช่วยชี้แจงทุกรายละเอียดไปข้อข้อใจอย่างเจาะลึก เริ่มอธิบายตั้งแต่จุดเริ่มต้นของเกมไอคอลไปจนถึงความลับสุดยอดของเกมไอคอลที่ไม่เคยมีใครทราบมาก่อน

วิธีการใช้งานเบื้องต้น กรุณาปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อ 1 ผู้ใช้คู่มือต้องท่องคำว่า 'เกมไอคอล' วันละสามครั้ง สามเวลา จนกว่าจะอ่านจบ

ข้อ 2 กรุณาอ่านภาคทฤษฎีให้จบก่อนอ่านภาคปฏิบัติ

ข้อ 3 นี่เป็นแค่คู่มือ ไม่ใช่ตำราเรียน ไม่จำเป็นต้องท่องจำ

ข้อ 4 คู่มือนี้ 'อ่าน' ได้อย่างเดียว ห้ามใช้ทำอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง เช่น ชิค เขียน ฉีกทิ้ง พับจรวดเล่น ให้สุนัขเลีย เอาไปทำกระดาษชำระ

ข้อ 5 โปรดใช้งานคู่มืออย่างทะนุถนอมและตั้งใจ อ่านทุกบรรทัด ทุกตัวอักษร เว้นบ้างก็ได้ ข้ามบ้างก็ได้ ถ้าไม่เข้าใจสามารถอ่านซ้ำได้ ไม่คิดค่าอ่านเพิ่มแต่อย่างใด

ข้อ 6 การอ่านอย่างต่อเนื่องติดต่อกันจะทำให้ได้ผลดีมากขึ้น

ข้อ 7 คู่มือนี้มีคุณสมบัติพิเศษอยู่สองประการ คือ กระตุ้นประสาท และกล่อมประสาท ซึ่งจะตื่นเต้นเร้าใจหรือวังเวงหาหนอนขึ้นอยู่กับว่า ต้องการให้ออกฤทธิ์แบบไหน

ข้อ 8 หากต้องการโหวตให้เกมไอคอลล สามารถส่งคะแนนโหวต ได้ทาง SMS โดยการพิมพ์ GI เว้นวรรค ตามด้วยชื่อเกมไอคอลลที่คุณชื่นชอบ และส่งมายังหมายเลข XXXXXX (หมายเลขนี้ยังคงเป็นความลับ)

ข้อ 9 สามารถสมัครเป็นเกมไอคอลลได้ที่ศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี่ หมายเลขศูนย์บริการ *GIA หรือส่งอีเมลมาที่ Administrator@GIA.com ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง โดยไม่เสียค่าบริการ (หากสามารถติดต่อได้ แสดงว่าได้รับการตอบรับแล้ว ขอแสดงความยินดีด้วย)

สุดท้าย จงพึงตระหนักไว้ว่า **คู่มือเล่มนี้เขียนเพื่อความบันเทิงมากกว่าสาระ**

ผู้เขียนคู่มือหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ใช้งานไม่มากนักน้อย และขออวยพรให้ทุกท่านได้เป็นเกมไอคอลลสมความปรารถนา

ป.ล. คู่มือนี้ไม่มีสารบัญ ฉะนั้นไม่ต้องเปิดหาให้เสียเวลา

บทเรียนที่ ๐๐

"และบัดนี้ถึงเวลาที่ทุกท่านรอคอย กระผมขออนุญาตปิดโหวต"

คำประกาศบ่งบอกช่วงเวลาซึ่งเป็นชี้ตายกำลังใกล้เข้ามา วินาที
ลุ้นระทึกว่าใครจะได้ยศหรือจะต้องไป

"...สำหรับผู้ที่มีคะแนนค่าสุดที่จะต้องออกไปจากที่นี่ไปตลอด
กาล..."

ท่ามกลางมหาชนจำนวนมหาศาลนับไม่ถ้วนบนอัฒจันทร์
บรรยากาศที่ถูกถ่ายทอดสดไปสู่สายตาผู้ชมนับล้านล้านทั่วทุกหนแห่ง
ผู้ชมจากทั่วทุกมุมโลกรวมทั้งผู้ร่วมชะตากรรมในที่แห่งนี้ต่างเฝ้าหวังให้
ผู้ที่ถูกขนานชื่อไม่ใช่ตัวเองหรือคนที่ตัวเองรัก

"...มันคือสิ่งที่ทุกท่านไม่อาจหลีกเลี่ยง ถ้าคุณรักเขาคุณคงเสียใจ
แต่ถ้าคุณเกลียดเขา นี่ละสมใจคุณแล้ว อย่าโทษใคร ทุกสิ่งที่กำลังจะเกิด
ขึ้นก็เพราะคุณ เพราะ 'ความรัก' ที่พวกคุณมอบให้พวกเขามันไม่เพียง
พอที่จะให้เขาได้อยู่ต่อ

"ทางเราจึงจำเป็นต้องเลือก 'คัค' เขาออกไป และผู้โชคร้ายใน

สัปดาห์นี้ ได้แก่..."

ทันทีที่ชื่อของผู้โชคร้ายนั้นถูกขานออกไป เสียงให้ร้องอย่างเกรี้ยวกราดคังระงมไปทั่ว ผุ่ชนต่างลุกฮือกับการประกาศผลครั้งนี้ด้วยความโมโหบ้าคลั่ง

"ขอคัดค้าน!" "ไม่ยอมรับการตัดสิน!" "ผลโหวตเหลวไหลสิ้นดี!"

"ข้าก่อนครบผู้ชมที่น่ารักทั้งหลาย" เสียงประกาศพยายามปราม ผุ่ชนให้สงบ

"ทางเรายังมีกฎสำหรับผู้โชคร้ายในสัปดาห์นี้ ทุกคนที่อยู่ในที่แห่งนี้ สามารถกดโหวตคัดค้านการตัดสินได้ หากผลโหวตนั้นเกิน 70% จะถือว่าการคัดออกในสัปดาห์นี้เป็นโมฆะทันที

"พร้อมแล้ว...เชิญกดได้"

ตัวเลขบนหน้าจอแสดงผลค่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คาดว่าผู้คนที่ทั้งในที่แห่งนี้และจากทั่วทุกมุมโลกต่างกำลังจับจ้องตัวเลขเปอร์เซ็นต์บนหน้าจอแทบไม่กะพริบตาหรือหายใจ เฟื่องมองมุ่งหวังให้ตัวเลขนั้นพุ่งขึ้นถึงเป้าหมายที่พวกเขาต้องการ

ทว่า...มันกลับไม่ย่ายคายอย่างที่คิด ตัวเลขนั้นหยุดอยู่ที่ 69% แค่นั้น

"น่าเสียดายเหลือเกิน ข้าคไปเพียงนิดเดียวเท่านั้น แต่ก็นับเป็นสถิติสูงสุดเท่าที่เคยมีมา กระผมยังเฝ้ารอว่าสักวันหนึ่ง จะมีผู้แข่งขันคนแรกที่สามารถทุบสถิติคัดค้านการโหวตออกได้สำเร็จ

"หากปฏิหาริย์นั้นเกิดขึ้นจริง กระผมก็พร้อมจะมอบสุดยอดเรื่องอัศจรรย์ตอบแทนทุกท่านเช่นกัน

"ตลอดเวลาที่ผ่านมา รายการของเรามีแต่ผู้แพ้ ไม่มีเคยมีผู้ชนะ รู้หรือไม่ครับ 'แชมป์' ของเราจะไ้รางวัลเป็นอะไร ผมขอเอาตำแหน่งเป็นเค็มพัน รับรองว่าทุกท่านหรือแม้แต่ผู้แข่งขันจะค้องคาดไม่ถึงแน่นอน

"ผมนับวันรออย่างใจจดใจจ่อ ที่จะได้พลิกโฉมประวัติศาสตร์ใหม่แห่งวงการเกมไปตลอดกาล!"

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลการประกาศจะเป็นอันสิ้นสุดแล้ว แต่ก็ยังมีผู้ชมบางส่วนที่ออกตัวแสดงท่าทีไม่พอใจกับการตัดสิน

"ไม่ว่าผู้ชมทุกท่านจะยอมรับหรือไม่ กระผมก็ไม่สามารถช่วยอะไรได้ มันเป็น 'กฎ' ของที่นี่ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลง และคุณก็เป็นผู้เลือกด้วยตัวเอง

"ใครจะอยู่หรือไป...คุณเท่านั้นที่เป็นผู้ตัดสิน

"ชีวิตของ 'เกมไอคอลล' อยู่ในกำมือของคุณ"

"กำลังพาหนูไปไหนเธอคะ"

"นายท่านเรียกให้คุณไปพบ"

"เอ...พ่อเธอ"

เด็กสาวรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก นานแค่ไหนแล้วที่เธอไม่ได้เจอพ่อของเธอ ปกติพ่อมักจะงานยุ่งตลอดเวลา ไม่ค่อยได้อยู่กับเธอเหมือนแต่ก่อน มีหลายเหตุผลที่เธอเองก็ไม่เข้าใจ รู้แต่เพียงว่าพ่อของเธอเปลี่ยนไป ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

เมื่อเธอถูกพามาส่งยังห้องทำงานที่บริษัทของพ่อ เด็กสาวตื่นเต้นเหลือเกิน วันนี้พ่ออยากเจอเธอ เด็กสาวถึงกับอึ้งไม่หุบเลยทีเดียว เธอผลัดบ้านประตูเข้าไป แล้วก็ต้องตื่นตะลึงกับความน่าอัศจรรย์ใจ

นี่เป็นครั้งแรกที่เด็กสาวเข้ามาที่นี่ ห้องนี้เต็มไปด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เทคโนโลยีสูงมากมายที่เธอไม่รู้จัก มีทั้งโล่รางวัล ภาพถ่ายทรงเกียรติยศ ขาวในหนังสือพิมพ์ที่ถูกตัดใส่กรอบ อันบ่งบอกว่าพ่อของเธอเป็นบุคคลสำคัญที่มีความสามารถมากแค่ไหน

'วันซ์อะพอนเคอะไทม์...รางวัลเกมยอดเยี่ยมแห่งปี'

'เกมเมกเกอร์เคเอน...ผู้สร้างประวัติศาสตร์แห่งวงการเกม'

เด็กสาวเหลือบไปเห็นตุ๊กตาเลโก้ที่ต่อเป็นรูปเจ้าหญิงผมทองในชุดกระโปรงสีชมพูสวมมงกุฎงดงาม เจ้าหญิงกำลังยื่นคางแขนกับเด็กหนุ่มในชุดขาวไร่ เธอรู้สึกสนใจตุ๊กตาคุณนี้เป็นพิเศษ

"นี่คืออะไรคะ"

เด็กสาวหันไปถามคุณพ่อที่กำลังง่วนอยู่หน้าคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงาน

"นั่นนะหรือ คือตัวเจ้ายังไงละ 'เจ้าหญิงแอนนาเบลล์' " เขาตอบขณะทำงานไปด้วย

เด็กสาวยิ้มว่า เธอชอบตุ๊กตาเจ้าหญิงอย่างอารมณ์ดี หลังจากนั้นก็หันไปมองตุ๊กตาเลโก้รูปเด็กหนุ่มอีกคน เธอรู้สึกถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก

คอมไม่ได้ที่จะหยิบมันขึ้นมาดู

"ตัวนี้ขอนะคะ" เด็กสาวหันไปขออนุญาต ทำให้พ่อของเธอละลายตาจากหน้าจอ

" 'ลอเรนซ์ ฟิลค์' เหรอ"

"ค่ะ" เด็กสาวยิ้มกว้าง

"เอาไปสิ" พ่อตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เขาเป็นของเจ้ามาตั้งแต่แรกแล้ว"

พอได้ยินดังนั้น เด็กสาวก็หยิบตุ๊กตาคำนี้มากอดอย่างแนบแน่น ด้วยความรักและเอ็นดู จากนั้นก็เดินไปที่โต๊ะทำงานของพ่ออย่างใคร่รู้

"ทำอะไรอยู่เหรอคะ" เด็กสาวอดถามไม่ได้

"กำลังทำให้ระบบ 'เอแอลไอ' สมบูรณ์อยู่นะ" พ่อเธอตอบ ท่าทางเขากำลังยุ่ง

"เอแอลไอ?" เด็กสาวไม่เข้าใจ เอียงคออย่างสงสัย

"คือ ระบบปัญญาประดิษฐ์ (AI) รูปแบบใหม่ที่จะทำให้ตัวละครในเกมมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ"

"ว้าว" เด็กสาวตาลุกวาวอย่างแทบไม่อยากจะเชื่อ "ทำได้จริงหรือคะ"

"ได้สิ" เขาตอบ แลดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษ "ใกล้จะสำเร็จแล้วละนะ"

"แบบนี้เขาก็จะออกมาอยู่กับหนูใช่ไหมคะ" เด็กสาวยิ้มระรื่นอย่าง

ตื่นเต้นสุดๆ ชูคูกตาเด็กหนุ่มอย่างคิโจ พ่อของเธอยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

"แน่นอน" เขาตอบอย่างมั่นใจ "ก็เหมือนกับเจ้ายังงี้ละ"

คำตอบของพ่อทำให้เด็กสาวฉงน

"เหมือนกับหนู? ยังไงเหรอคะ คุณพ่อ..."

คนเป็นพ่อชะงักไปชั่วขณะ "เมื่อก็...เรียกว่าอะไรนะ"

"คุณพ่อ" เด็กสาวพูดไปยิ้มไป เขายิ้มกว้างกับคำเรียกขานนั้น

จากนั้นคนเป็นพ่อก็นำมือใบหน้าลงมา จับไหล่ของเธออย่างแผ่วเบา

"หนูน้อย วันนี้กินยาหรือยัง"

"กินแล้วค่ะ"

"ยอมฉีดยาครบหรือเปล่า"

"ครบแล้วค่ะ"

"แล้วได้นอนพักตามที่บอกมัย"

"เรียบร้อยค่ะ" เด็กสาวตอบอย่างร่าเริง

เธอทำตามที่พ่อบอกทุกอย่างแล้ว ไม่เคยขัดคำสั่งพ่อของเธอเลยสักครั้ง พ่อของเธอต้องคิโจมากแน่ๆ และถ้าพ่อของเธอสบายใจ เธอเองก็มีความสุข

"แล้วทำไมยังเรียกฉันว่าพ่ออยู่ ฮา!!!"

ทว่าจู่ๆ คนเป็นพ่อกลับตะคอกใส่เธอ น้ำเสียงอ่อนโยนเอ็นดูเปลี่ยนเป็นความดุคุดัน ฝ่ามือที่เคยนุ่มนวลนั้นบีบไหล่ของเธอจนปวด แหวตอาบอุ่นกลับมองเธออย่างโมโหร้าย เด็กสาวตกใจมาก หวาคกลัวสุดๆ ถอยหลังกรูคอย่างผวา

เกิดอะไรขึ้น! พ่อเป็นอะไรไป เธอทำอะไรผิด?! ทำไมพ่อถึงโกรธ?!
ทำไมละ ทำไม?!

คนเป็นพ่อถอนหายใจ กคปุ่มที่โทรศัพท์ กุมขมับอย่างเหนื่อยล้า
ปัง ปัง ปัง ปัง

ทันใดนั้น เจ้าหน้าที่ในชุดค่าหลายสิบคนก็วิ่งพรวคพรวดเข้ามาใน
ห้อง

"จับตัวเจ้าหญิงไว้"

เด็กสาวเบิกตากว้าง เธอพยายามคืนให้หลูคจากการจับกุมของคน
แปลกหน้า ตอนนี้เธอกลัวมาก...กลัวถึงที่สุด

"จะทำอะไรหนูคะ...หนูทำอะไรผิด..."

น้ำตาของเด็กสาวเริ่มไหลริน เธอหันไปมองความหวังสุดท้ายเพื่อ
ขอความช่วยเหลือ...พ่อของเธอ ทว่าสายตาที่จับจ้องมองเธอกลับเย็นชา
ไร้ความรู้สึกใดๆ

"พ่อคะ..." เด็กสาวร้องเรียก น้ำเสียงสั่นระริก

"ฉันไม่ใช่พ่อเธอ!" เขาตวาดกลับจนเด็กสาวสะดุ้งตกใจ

"แย่มากที่สุด ยังไม่สมบูรณ์ เอาเจ้าหญิงไปขังไว้ในหอคอยเดี๋ยวนี้"

"ไม่น้าา! อย่าน้าา!"

เด็กสาวพยายามขัดขืนสุดแรง หยาดน้ำตาล่องเป็นสายด้วยความ
กลัว ตึกตาแสนรักในอ้อมกอดหล่นแตกกระจายไม่เหลือชิ้นดี

เธอไม่เข้าใจ เธอทำอะไรผิด ทำไมพ่อถึงทำแบบนี้ ทำไมกัน
ทำไม!?

แต่ไม่ว่าอย่างไร เด็กสาวผู้นำสงสารก็มีอาจหลุกพ้นจากพันธนาการ
ทั้งหลายเหล่านี้ได้เลยแม้แต่น้อย

"ช่วยด้วย...ช่วยด้วยยย!!!"

เด็กสาวหมดสิ้นความหวัง ไม่อาจไว้วางใจผู้ใดได้อีกต่อไป เธอ
เปลวตะโกนร้องขอความช่วยเหลือคามสัตบุชชาตญาณ ร้องเรียกถึงใคร
บางคนที่ไม่ได้อยู่ ณ ตรงนี้

"ลอเรนท์ ฟิลด์!!!"

หมายเหตุ :

1. เกมเมกเกอร์ (Game Maker) ในเรื่องนี้เป็นศัพท์สมมติ
สำหรับใช้เรียกผู้สร้างเกม หรือผู้ที่คิดค้นประดิษฐ์เกมนั้นๆ ขึ้นมา

บทเรียนที่ 01

จุดเริ่มต้นของเกมไอคอส

วิธีการเรียนรู้แบบเข้าใจง่าย คือ การยกตัวอย่างประกอบ
ต่อจากนี้ไป จะได้ทำความรู้จักกับกรณีศึกษาที่ดีที่สุด

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

ณ อาณาจักรแห่งหนึ่ง ซึ่งได้รับการขนานนามว่า 'เทลแลนด์'
ภาพวัตถุเหลี่ยมมุมหลากสี คล้ายบ้านเรือนขนาดย่อมซ้อนทับกัน
เรียงต่อกันกลายเป็นเมืองขนาดใหญ่ ฉากฟ้าครามมีจุดภาพพิกเซลสีขาว
รวมเป็นก้อนเมฆเบลอๆ และพระอาทิตย์สีเหลืองอมส้มที่คล้ายจะกลมแต่
กลับไม่กลม เฉากเช่นต้นไม้สีเหลี่ยมผืนผ้าแนวสูงสีน้ำตาลซึ่งเสียบด้วยก้อน
สีเขียวแหงๆ เป็นใบไม้

อาณาจักร 'เทลแลนด์ (Taleland)' นั้นมีความหมายตามชื่อ คือ
'ดินแดนแห่งโลกนิทาน' ย่อมคู่ควรกับการมีเจ้าหญิงผู้เลอโฉมประดับเมือง
พระองค์ทรงมีพระนามว่า 'เจ้าหญิงแอนนาเบลล์' ผู้งดงาม
เลิศล้ำเลื่องชื่อในปฐพี

ผิวของพระองค์เนียนละเอียดคจุเกล็ดหิมะ แม้นสโนว์ไวท์ยังซิด
ซ้าย พระเกศาหยักศกสีทองอร่ามราวกับอาทิตย์ทองแสง แม้นราพันเซล
ยังซิดขวา ฉลองพระองค์ระโปรงชมพูเป็นประกายคจุท่งบุปผา แม้น

เหล่านางฟ้าของซินเคอเรลลา ก็ยังมีอาจเสกได้

ทว่าช่างน่าเสียดายยิ่ง ความละเอียดของภาพไม่เอื้ออำนวยให้
แสดงพระพักตร์อันงดงามของพระองค์ได้

แต่แล้ววูๆ เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าหญิง
แอนนาเบลล์ถูกมังกรร้ายจับตัวไป!

คุณภาพสี่เหลี่ยมสลับแดงค่อกันเป็นรูปมังกร พนไฟเป็นก้อนสีส้ม
กระตุก มันกำลังคาบเจ้าหญิงผู้น่าสงสารบินเหนือฟากฟ้าในบรรยากาศ
อันน่าสะพรึงกลัว

เจ้าหญิงแอนนาเบลล์กริคร้องค้ายเสียงอิลึกทรอนิกส์คุณภาพต่ำ
ที่ไม่ค่อยสมจริงนัก ช่างเป็นฉากอันน่าสลศใจเหลือเกิน

ไม่มีผู้ใดทราบเลยว่าพระองค์ทรงยั้มงกรอิท่าไหนถึงได้ถูกงาบไป
ง่ายๆ แต่เรื่องนั้นช่างมันไปก่อนเถอะ เพราะที่น่าสนใจกว่านั้นก็คือ คำ
ประกาศของพระราชาก็องไปทั่วราชอาณาจักร

*'ผู้ใดที่สามารถสยบมังกรและนำเจ้าหญิงแอนนาเบลล์กลับมาได้...
จะยอมมอบพระราชธิดาให้อภิเษกสมรสด้วย'*

เนื่องจากรางวัลล่อตาล่อใจล่อน้ำลายบุรุษเสียจริง ทำให้เหล่า
ตัวประกอบชายหนุ่มใหญ่น้อยต่างพากันบ้าจี้ กระโจนขึ้นหลังม้า ควงคาบ
ไปและชี้ฟันมังกรกันถ้วนหน้า

ทว่าสุดท้าย วันเวลาผ่านไป วันแล้ววันเล่า นานจนคิดว่าเจ้าหญิง
น่าจะถูกเจ้ามังกรแทะจนเหลือแต่กระดูกแล้ว ก็ยังหาไม่ผู้รอดชีวิตกลับ
มาทวงรางวัลจากพระราชาก็เลยแม้แต่รายเดียว คาดว่าคงถูกมังกรจับเคี้ยว
เป็นหมากฝรั่งทำความสะอาดช่องปากไปเรียบร้อยแล้ว

นั่นทำให้อาณาจักรเทลแลนด์ตกอยู่ในสภาวะวิกฤติ พระราชาแปด
ปีศที่อ้วนกลมล้นจ่อทรงเสียพระทัยแทบสิ้นลูกกระเดือก...ผิด...พระชนม์
แผ่นดินสูญสิ้นเหล่าบุรุษหาญกล้าเพียงเพราะกลายเป็นไหมขัดฟันยี่ห้อ
ให้แก่มังกร แต่พระราชาก็ยังไม่ท้อพระทัย พระองค์ยังคงป่าวประกาศ
ต่อไปไม่ลดละความเพียร อีกทั้งยังเพิ่มบำเหน็จรางวัลอีกเท่าทวีคูณ

จนท้ายที่สุด ชาวอันโตกเตร้านี้ก็ล่วงรู้ไปถึงใครบางคน ใครที่ไม่ใช่
เจ้าชายจากแคนไกลเหมือนในนิทานน้ำเน่า แต่ค้นเป็น...

แท่น แทน แทนนน

ลอเรนท์ ฟิลด์ เด็กหนุ่มชาวไร้อธรรมคาคนหนึ่ง

ไม่ได้ฟังผิดหรอก แค่เด็กหนุ่ม 'ชาวไร' ธรรมดาจริงๆ

ภาพพิกลเซลของเด็กหนุ่มผมสีน้ำตาล มีจุดเล็กๆ สีฟ้าบนใบหน้า
บ่งบอกว่าเป็นตา และซुकสีกาก็ซึ่งไม่ได้ลงรายละเอียดใดๆ ปรากฏขึ้น
ท่าประจายามว่างของเขา คือ ใช้จอบขุดดินด้วยท่าเดิมซ้ำๆ วนไป
วนมา

สำหรับลอเรนท์ ขอแค่ฝนตกแค่ออกตามฤดูกาล มีผลผลิตเก็บ
เกี่ยวเลี้ยงปากท้องก็พอใจ เรียกได้ว่าดำเนินวิถีชีวิตแบบพอเพียง อยู่แบบ
พอตัว พอมีพอกินพอใช้ ไม่หวังไปมากกว่านี้

ทว่าโชคชะตาคนช่างเล่นตลกเสียจริง เมื่อลอเรนท์ ฟิลด์ หนุ่มหน้า
ไม่หล่อ แต่ใจหล่อเกินใคร บังเอิญทราบข่าวอันน่าเศร้ายิ่งนักของเจ้าหญิง
แอนนาเบลล์ผู้นำสงสาร

ไม่รู้วาลอเรนท์ต้องมนตรีสะกดความงามของเจ้าหญิงหรือไม่ เขา
ถึงขนาดยอมทิ้งเรือกสวนไร่นาที่อุตสาหะหลังสู้ฟ้าตัวสู้ฝน ตั้งหน้าตั้งตา
สร้างมาด้วยมือ เพียงเพราะเสียคายนสวยในแผ่นดิน...เอ๊ย...สงสาร
เจ้าหญิงจับใจ

สุดท้าย เขาจึงตัดสินใจเดินทางมายังปราสาทของพระราช

"ผมจะช่วยให้เจ้าหญิงกลับมาเอง!" เสียงของลอเรนท์ดังขึ้นอย่าง
ทรงพลัง พร้อมกับคำบรรยายหลายภาษาที่ปรากฏอยู่เบื้องล่าง

ฮี้ ฮี้ กับ กับ กับ แม้แต่เสียงประกอบก็ยังคงคุณภาพแ่ยังคงเดิม

เด็กหนุ่มผู้กล้าสายเลือดชาวไร้ออกเดินทางควบม้าอย่างกล้าหาญ
พร้อมด้วยเหล่าขุนนางและประชาชนที่พร้อมใจโบกธงเชียร์ตะกุกตะกัก
ม้าภาพซुकสีขาวเคลื่อนไหวไปที่ละน้อยมุ่งหน้าสู่แคนมังกร

และเรื่องราวทั้งหมดก็เริ่มต้นขึ้นถัดจากนี้...

'ส่งออกข้อมูลตัวละครจากเกมวันช้อพอนเดอะไทม์เรียบร้อยแล้ว'

ภายในห้องสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดเล็ก แสงจากหลอดไฟสว่างจ้า ผนังโดยรอบล้วนเป็นสีขาวโพลน เด็กหนุ่มร่างบางในชุดสีทึบก็นอนสงบนิ่งอยู่บนเตียงโลหะที่ไม่น่าสยขยัก ศีรษะของเขาสวมอุปกรณ์บางอย่างคล้ายหมวกครอบหัว แขนขามีสายระโยงระยางเต็มไปหมด นอกจากเด็กหนุ่มคนนี้ ภายในห้องก็ไม่มีใครอื่นอยู่เลย มีเพียงกล่องวงจรปิดซึ่งติดตั้งไว้ตามมุมเพดาน และมีใครบางคนกำลังจับตามองเขาอยู่

เปลือกตาของเด็กหนุ่มค่อยๆ ขยับ เผยให้เห็นนัยน์ตาสีครามสุกใส เหมือนท้องฟ้ายามไร้เมฆ ดวงตาคู่นั้นกลอกไปรอบๆ อย่างประหลาดใจ

เอ...นี่ที่...ปราสาทหระอ รังมังกรหระอ

เขานึกสงสัย ดวงตาเบิกกว้างอย่างตื่นตระหนก ภาพที่ปรากฏช่างไม่คุ้นตา ทำไมมันถึงชัดเจนแจ่มแจ้งขนาดนี้ นี่มันคือที่ไหน บรรยากาศลึกลับเต็มไปดด้วยภาพความละเอียดสูงที่ไม่รู้จักเลยสักนิด

'สวัสดิ์ ลอเรนท ฟิลด์ ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งความจริง'

ระหว่างเด็กหนุ่มกำลังงง ก็มีเสียงหนึ่งคังจั้น เขาหันตัวลुकนั้ง กวาดสายตาไปมา แต่ก็ไม่ยักเห็นตัวผู้พูด

ใคร ใคร...กำลังพูด?! หรือว่า...อะ...อะ...นี่...หระอ?!

'นี่คือเสียงจากเกียมิเตอร์ อุปกรณ์ควบคุมที่ถูกติดตั้งไว้ที่ข้อมือข้างซ้ายของท่าน'

เด็กหนุ่มเอียงคองงง ก่อนจะยกแขนขึ้นมามอง แล้วก็ต้องตกใจสุดขีด มีกำไลใสๆ สวมไว้ที่แขนข้างซ้ายจริงๆ ค่าย! ถอดยังไม่ถึงก็ถอดไม่ได้ แต่เขาก็นึกไม่ออกว่าถูกสวมไว้ตั้งแต่เมื่อไร

มันคืออะไร กำไลต้องคำสาป!? ไม่สิ...เขามาอยู่ที่นี่...ที่ไหนไม่รู้ ตั้งแต่เมื่อไรต่างหาก!

'เกียมิเตอร์ อยู่ในสถานะปลอดภัย (Safe Mode) จำกัดขอบเขตการใช้พลังทุกอย่างของเกมไอคอลลเพื่อรักษาความปลอดภัย จะทำการปลดล็อกค่อเมื่อเชื่อมต่อกับเครื่องเล่นเกมนำนั้น'

'เกย์มิเตอร์จะทำการแสดงผลข้อมูลทุกอย่างผ่านประสาทรับรู้ในระบบเอแอลไอของเกมไอคอลล หากเกมไอคอลลมีการคิด 'บัค' คาแรกเตอร์ หรือระบบเอแอลไอเกิดการรวน เกย์มิเตอร์จะทำการส่งสัญญาณเตือนอัตโนมัติ พร้อมแจ้งไปยังศูนย์รักษาความปลอดภัยให้ดำเนินการควบคุมโดยทันที'

เด็กหนุ่มไม่เข้าใจที่เสียงประหลาดพูดสักคำ เกมไอเอล? บัค? เอแอลไอ?

นี่มันภาษาคนจริง ๆ เหรอ มีแต่ศัพท์แปลกประหลาดเต็มไปหมด นั่นสิ เสียง...มาจากไหน?

'เสร็จสิ้นการแนะนำเบื้องต้น หากมีข้อสงสัย กรุณาเปิดคู่มือในภายหลัง ขึ้นตอนต่อไป..'

'ขออนุญาตตรวจสอบความถูกต้องของระบบเอแอลไอ'

เด็กหนุ่มยิ่งฟังยิ่งสับสน เขาสำรวจในห้องอย่างงวาว ตัวเขากำลังอยู่บนเตียงหน้าตาประหลาดที่ไม่มีหมอนหรือผ้าห่ม แฉกทั้งตัวยังมีสายยางรดน้ำต้นไม้ร้อยระโยงระยางเต็มไปหมด

นั่นทำให้เขาเบิกตาโพลงอย่างตกใจ นี่มันเกิดอะไรขึ้น!? มึงกรจับตัวเขามาหรอ?!

'รหัส ID. GI#OU2T-H-121211851420-PB

ชื่อตัวละคร : ลอเรนซ์ ฟิลด์

จากเกม : วันชัอะพอนเคอะไทม์ (Once Upon the Time)

ประเภท : ผจญภัย

รูปแบบ : เกมสองมิติ

ค่ายเกมสังกัด : เพลย์บ็อกซ์ (หมายเหตุ : เลิกกิจการแล้ว)

เกมเมกเกอร์ : สแคนฟอร์ด เบียทริซเซลล่า (หมายเหตุ : เสียชีวิตแล้ว)

กลุ่มลูกค้า : ทั่วไป

สายเฉพาะ : ปกติ

คลาส : ฮีโร

ลักษณะจำเพาะ : ธรรมดา

ข้อมูลทั่วไป : เด็กหนุ่มชาวไร่ที่อาสาเป็นผู้กล้าปราบมังกรเพื่อช่วย
เจ้าหญิง

อาวุธ/พลัง : คาบธรรมดา

ท่าไม้ตาย : ไม่มี

สโลแกน : ไม่มี

ข้อมูลอื่นๆ : เป็นตัวละครสองมิติความละเอียดต่ำที่ทางโปรแกรม
ปรับให้เป็นตัวละครสามมิติความละเอียดสูง เพื่อให้สามารถแสดงผล
เป็นวัตถุที่มีชีวิตได้

หากข้อมูลนี้ถูกต้อง โปรดทำการยืนยันด้วย'

"เอ่อ..." เด็กหนุ่มรู้สึกมินง เขากำลังจะเอ่ยปากพูด แต่...

'ความถี่ถูกต้อง ระดับเสียงถูกต้อง ทำการยืนยันด้วยคำสั่งเสียง
เรียบร้อยแล้ว ขั้นตอนถัดไป เป็นการตรวจสอบการทำงานของระบบ
เอแอลไอ จึงตอบคำถามต่อไปนี่คามความเป็นจริง

'ข้อแรก คุณ คือ ลอเรนท์ ฟิลค์ ใช่หรือไม่'

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วอย่างสงสัย แม้ไม่เข้าใจว่าถามทำไม แต่เขาก็
ขยับหัวเบาๆ

'คำตอบถูกต้อง ข้อถัดไป คุณมาจาก อาณาจักรเทลแลนด์ จริง
หรือไม่'

เด็กหนุ่มเอียงคออย่างงุนงง ไม่เข้าใจคำถาม และใครเป็นคนถาม
แต่ก็ยังพยักหน้าต่อไป

'คำตอบถูกต้อง ข้อสุดท้าย คุณไม่เข้าใจว่า ทำไมชาวไร่อย่างคุณ
ต้องปราบมังกรเพื่อช่วยเจ้าหญิงด้วยใช่หรือไม่'

เด็กหนุ่มนิ่งไปสักพัก ก่อนจะส่ายหน้าสุดแรง และนึกอะไรบาง
อย่างขึ้นมาได้

เจ้าหญิง...เจ้าหญิงละ?! เขาต้องไปช่วยเจ้าหญิงนะ!!!

เดี๋ยว...แล้วที่น้ำมันคือที่ไหน?

'คำตอบถูกต้อง ทำการยืนยัน ระบบเอแอลไอของตัวละครนี้ทำงานปกติ

'ศูนย์ควบคุมความปลอดภัยอนุมัติให้ ตัวละครลอเรนท์ ฟิลด์ เข้าสู่ระบบอย่างเป็นทางการ

'ยินดีด้วย บัดนี้คุณ คือ เกมไอดอลโดยสมบูรณ์

'ขอต้อนรับสู่ 'G.I.A. (Game Idol Academy)'

'และขออย่าอีกครึ่ง

'หน้าที่ของคุณมีเพียง... จงอยู่ที่นี้ให้นานที่สุด'

หมายเหตุ :

1. จุดภาพ หรือ พิกเซล (Pixel) เป็นหน่วยพื้นฐานของภาพ คือ จุดภาพบนจอแสดงผล หรือจุดภาพที่รวมกันเป็นภาพขึ้น โดยภาพหนึ่ง จะประกอบด้วยจุดภาพหรือพิกเซลมากมาย และแต่ละภาพที่สร้างขึ้น จะมีความหนาแน่นของจุดภาพที่เรียกว่า ความละเอียด หรือ ความคมชัด ซึ่งใช้บอกคุณสมบัติของภาพ หรืออุปกรณ์แสดงผลได้

2. อิเล็กทรอนิกส์ (Electronics) เป็นศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมายเกี่ยวกับ อุปกรณ์ไฟฟ้า วงจรไฟฟ้า หรือสิ่งประดิษฐ์ไฟฟ้าที่มนุษย์คิดค้นขึ้น

3. แอปต์บิต (8-bit) เป็นหน่วยวัดข้อมูลของคอมพิวเตอร์ชนิดหนึ่ง ในที่นี้กล่าวถึงเกมแอปต์บิต ซึ่งเป็นรูปแบบของวิดีโอเกมในสมัยก่อน มีลักษณะคือภาพความละเอียดต่ำ เล่นในฉากสองมิติ และเสียงประกอบเป็นดนตรีแนวอิเล็กทรอนิกส์

4. บั๊ก (Bug) เป็นศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวงการคอมพิวเตอร์ หมายถึง

ถึงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในตัวโปรแกรม ทำให้โปรแกรมไม่แสดงผล หรือไม่แสดงผลลัพท์ตามที่ต้องการ

5. คาแรกเตอร์ (Character) เป็นศัพท์ภาษาอังกฤษในที่นี้หมายถึง ถึง ตัวละคร ตัวแสดง หรือผู้สวมบทบาท

6. เกมสองมิติหรือแพลตฟอร์ม (Platform Game) เป็นเกมที่วางฉากไว้บนพื้นที่ขนาดหนึ่ง และให้ผู้เล่นผ่านเกมไปให้ได้ทีละค่านๆ โดยส่วนมากมักจะเป็นเกมแบบสองมิติที่มีการควบคุมแค่เค้นซ้ายกับขวา หรือกระโดดข้ามจากฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง

บทเรียนที่ 02

เกมไอคอลลคืออะไร

ว่าด้วย...เกมไอคอลลทุกคนล้วนมีต้นกำเนิดมาจาก

'เอแอลไอ ALI (Alive Intelligence)'

"เอ่อ ผมยังไม่รู้เลยว่า...อะไร...เอ่อ อ่านว่าอะไรนะ...คืออะไร"

- ลอเรนซ์ ฟิลล์

3...2...1...เริ่มได้!

ลอเรนซ์ ฟิลล์กระชับคางในมือแน่น แวตาศีฟ้าฉายประกาย
มุ้งมันสุกซิด

เขาไม่รู้จั๊กตัวเองสักเท่าไร แต่ก็ไม่เคยสนใจเรื่องของตัวเอง รู้เพียง
ว่าเขาคือ ลอเรนซ์ ฟิลล์ อายุ 16 ปี อาชีพชาวไร่ มีหน้าที่ปลูกผักทุกวัน
ไม่หลับ ไม่งิน ไม่นอน ครอบครัวเขาเป็นใครไม่รู้ มีอดีตอย่างไรก็ไม่ทราบ
เสมือนว่าเรื่องราวส่วนนี้พระเจ้าไม่เคยใส่ใจอยากเติมแต่งอะไรให้เขานัก

แต่นั้นไม่สำคัญหรอก เพราะเขาเองก็มีหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ซึ่งไม่ใช่
แค่การหว่านเมล็ด รดน้ำ ปลูกจอบ พรวนดิน ไร่ปุ๋ย ชีพยุธนาไปวันๆ

เขาจะต้องปราบมังกรและช่วยเจ้าหญิงกลับมา!

แต่เนื้อหาส่วนนั้นมันช่างไกลแสนไกลเหลือเกิน สำหรับตอนนี้ เขา
ต้องปราบปีศาจ เก็บเหรียญให้มากที่สุด และผ่านด่านนี้ไปเสียก่อน

ฉากที่ 1 : ทุ่งหญ้านอกเขตเทลแลนด์

มีป้ายปักไว้ ณ จุดที่เขากำลังยืนอยู่ พร้อมเสียงคืด คืด สูงๆ ต่ำๆ

เป็นเพลงประกอบฉาก ลอเรนซ์เริ่มขยับตัว เหวี่ยงคานในมือไปมาอย่าง ตะกุกตะกักตามสภาพของภาพความละเอียดต่ำ บรรดาสัตว์ป่าคู่ร้ายใน ภาพจุดเบลอๆ ต่างกระต๊อบเข้าหาเขาทีละตัว เขาไม่สามารถเคลื่อนที่ไป ทางซ้ายหรือขวาได้ เพราะทางเดินมีแค่ด้านหน้ากับด้านหลังเท่านั้น เนื่องจากโลกของเขาเป็นโลกสองมิติ อ้อ ไม่นับเหรียญทองสะสมที่ลอย อยู่บนฟ้าให้กระโดดเก็บนะ

ฉับ ฉับ ฉับ ฉับ

คานนี้ราวกับคานวิเศษ เพียงแค่ฟันลงไปตรงๆ เหล่าสัตว์ร้าย ต่างก็กะพริบๆ และค่อยๆ จางหายไป

กริ้ง กริ้ง กริ้ง กริ้ง

ลอเรนซ์เขย่งตัวคั่งคิ่งเพื่อเก็บเหรียญ เขามีทักษะกระโดดที่น่า ประทับใจไม่เบา เพราะสามารถกระโดดไปได้เรื่อยๆ ไม่รู้จักเหนื่อย แถม พอแตะโคนเหรียญมันก็หายไปไหนไม่รู้อีกต่างหาก

อย่างไรก็ตาม ลอเรนซ์ไม่เคยสงสัยหรือใส่ใจอะไรที่ไม่จำเป็น เพราะเขารู้ว่า ณ ตอนนีเขามีน้าที่แค่เดิน ฟัน และกระโดดเท่านั้น

เขามีความคิดเป็นของตัวเองก็จริง...แต่บางครั้งร่างกายของเขาก็ ขยับไปเอง ซึ่งเขาชินกับมันเสียแล้ว

'ไปรครอสักครู่' ลิฟต์กำลังพาคุณลอเรนซ์ ฟิลด์ ไปยังเพลย์

เซนเตอร์ชั้น GI - 01 ค่ะ'

ลอเรนซ์กำลังยืนขึ้นตระหนกอยู่ในกล่องสี่เหลี่ยมโสภา ซึ่งกำลัง เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง

เมื่อไม่นานนี้เขายังอยู่ในดินแดนสุขสันต์อยู่เลย หมู่บ้านกับท้องฟ้า ภาพเบลอแสบสงบ เหล่าสัตว์ร้ายและฝูงชนตะกุกตะกัก เสียงพุกและ เสียงฉากแตกๆ ฆากๆ แต่ที่นี่...ดินแดนภาพชัดความละเอียดแจ๋ว การ เคลื่อนไหวลื่นไหลไม่สะกุก และเสียงคุณภาพสูงนี่มันคืออะร่ายยย!?

เขาพยายามคบหน้าตัวเองไปมาให้รู้ว่าไม่ได้ฝัน ยังไม่ชินกับการ

ขยับร่างกายที่ไม่ตะกุกตะกักของตัวเอง ตั้งแต่เขาโผล่มาที่นี้ก็มีแต่เสียง
ประหลาด แถมยังสั่งให้เขาเข้ามายังกล่องแปลกๆ นี่อีกต่างหาก

อะ...อะ...ผีหลอกซัดๆ ได้ยินแต่เสียง ไม่เห็นตัวคนพูด!

ในตอนนั้นเขาหวาดกลัวมาก แต่ตอนนี้กลับหวาดกลัวยิ่งกว่า เจ้า
สิ่งนี้มันน่าผายิ่งกว่ามังกร เรียกว่าอะไรนะ ลิฟต์ ช่างเป็นสัตว์พาหนะที่
สยองเหลือหลาย วิ่งเร็วมากแบบไม่กลัวผู้โดยสารจะหัวใจวาย

ลอเรนที่ยืนแนบชิดผนัง เหลือกตาไปมา ขาพับงอสั่นพ้อๆ

'คุณลอเรนท์ ฟิลด์ โปรดทำตามตามสบายด้วยค่ะ'

พูดได้ด้วย! ลอเรนท์คิดในใจ กลืนน้ำลายเอื้อง มีแต่อะไรที่ไม่
คุ้นเคยทั้งนั้น ที่นี่คือดินแดนพิศวงหรือ หรือเขาโค่นคำสาปของมังกร!?

เจ้าหญิงละ เจ้าหญิง...เขาต้องไปช่วยเจ้าหญิงนะ! พอนึกถึง
เจ้าหญิง ลอเรนท์ก็รู้สึกมีความกล้ามากขึ้น

"เอ่อ..." ลอเรนท์พยายามถาม น้ำเสียงสั่นเล็กน้อย "คุณจะทำผม
ไปที่ไหนครับ"

'เพลย์เซนเตอร์ (Play Centre) ชั้น GI - 01 ค่ะ'

ลอเรนท์ฟังแล้วไม่เข้าใจ แต่ก็ผ่อนคลายความกลัวลงบ้าง เมื่อพบ
ว่าเจ้าสิ่งนี้ก็พอคุยกันรู้เรื่อง

'เพลย์เซนเตอร์ เป็นสเตเดียม จัดพื้นที่ให้บุคคลภายนอกสามารถ
เข้ามาชมเหล่าเกมไอคอลลได้ ราคาค่าเข้าชมแปรผันตามลำดับของที่นั่ง
บนอัฒจันทร์ และยังใช้สำหรับจัดกิจกรรม 'เกมเพลย์' และ 'ประกาศผล
โหวตประจำสัปดาห์' อีกด้วย'

เจ้าสิ่งนั้นตอบราวกับรู้ว่าลอเรนท์กำลังสงสัย แต่เขาฟังแล้วก็ยังไม่
เข้าใจอยู่ดี

"แล้วที่นี่คือส่วนไหนของเทลแลนด์หรือครับ"

'เทลแลนด์...ไม่พบในระบอบฐานข้อมูลแผนที่ กำลังทำการค้นหา
จากฐานข้อมูลแหล่งอื่น กรุณารอสักครู่'

เมื่อบอกให้รอ ลอเรนท์ก็คิดว่าน่าจะนั่งรอดีกว่า ขึ้นยืนนานกว่านี้

มีหวังเวียนหัวแยเลย

'อ้างอิงข้อมูลจากฐานเกมในระบบเกมไอคอลลอะคาเดมี่

' 'เทลแลนด์' เป็นชื่อเรียกฉากหนึ่งของเกม 'วันช้อะพอนเคอะ
ไทม์' มีรหัสเป็นฉากกำเนิดสำหรับเปิดเกม และฉากจบเกม'

ลอเรนท์ถึงกับอ้าปากค้าง คำตอบมีแต่ประโยคขวนง ลอเรนท์
เรียบเรียงคำพูดอยู่สักพัก แล้วถามต่อ

"ผมต้องช่วยเจ้าหญิง พาไปส่งที่แคนมังกรได้มั๊ยครับ"

'เจ้าหญิง... แคนมังกร... ไม่พบในระบบฐานข้อมูลแผนที่ กำลัง
ทำการค้นหาจากฐานข้อมูลแหล่งอื่น กรุณารอสักครู่'

"เอ่อ..." ลอเรนท์พยายามจะอธิบาย

'อ้างอิงข้อมูลจากฐานเกมในระบบเกมไอคอลลอะคาเดมี่

' 'เจ้าหญิง' หมายถึง บุคคลที่ถือฐานันครศักดิ์สิทธิ์ตระกูลใน
ราชวงศ์สำหรับพระราชโอรสธิดาของพระมหากษัตริย์'

' 'แคนมังกร' มี 2 ความหมาย

'1. เป็นชื่อดินแดนแห่งยุทธจักรจอมยุทธ์ คั่นกำเนิดวิชาพยัคฆ์
มังกรทะยานบินและศาสตร์การต่อสู้สายลมปราณราชโลหิตมังกร มีรหัส
เป็นฉากเปิดเกมของ 'เพยหลง' ตัวละครหลักในเกมนี้เองเออค่า'

'2. เป็นชื่อเรียกฉากหนึ่งของเกม 'วันช้อะพอนเคอะไทม์' มีรหัส
เป็นฉากสุดท้าย'

ลอเรนท์อ้าปากค้าง เขาพยักหน้าเข้าใจ...เข้าใจแล้วว่าถามไปก็
ไม่ได้อะไร

เมื่อเขารู้สึกว่าจะถามกี่ครั้งก็น่าจะได้คำตอบแบบเดิม เหมือนกับตัว
อะไรเอ่ยที่พันแล้วไม่ตาย แสดงว่านั่นไม่ใช่สัตว์ร้าย แต่เป็นสิ่งของ
ประกอบฉาก เขาได้บทเรียนจากการต่อสู้มาพอสมควร ฉะนั้นเปลี่ยนเรื่อง
คุยน่าจะดีกว่า

"ช่างเถอะ ว่าแต่คุณชื่ออะไรครับ"

'เกียเอเลเวอเตอร์ 000 ค่ะ'

ลอเรนท์คิดอย่างโล่งอก อย่างน้อยสัตว์ตัวนี้ก็ทำทางเป็นมิตรดี คงเป็นคนละพวกกับมังกร

"อ้อ ครับ คุณเกียเอเลเวอ...อะไรศุนย์นะครับ เอ้ ชื่อคุณจำยากจัง เหวอออ...ช่วยลดความเร็วหน่อยได้มั๊ยครับ"

กิก จู่ๆ กลองสี่เหลี่ยมก็หยุดลง จนลอเรนท์แทบหน้าคะมำ
'คุณลอเรนท์ กรุณารออยู่ในลิฟต์จนกว่าทางเราจะแจ้งให้ทราบ
นะคะ หากถึงคิวที่คุณต้องออกไป'

ลอเรนท์พยักหน้า ไม่เข้าใจเท่าไรนัก แต่ประตูไม่เปิดให้ เขาก็เปิดเองไม่ได้ด้วย

แล้วเมื่อไรเขาจะไปได้ช่วยเจ้าหญิงสักทีล่ะ?

แต่เมื่อลอเรนท์ถูกสั่งให้รอ เขาจึงต้องรอ แม้หัวสมองจะตึกันสลับสับสนเล็กน้อย

ช่วยเจ้าหญิงสิ...รอในลิฟต์

ในที่สุดลอเรนท์ก็เลือกจะทำทั้งสองอย่าง คือ รอในลิฟต์ก่อน แล้วค่อยไปช่วยเจ้าหญิงละกัน

ลอเรนท์ตัดสินใจหย่อนก้นนั่งบนพื้นใสๆ ที่น่าจะเป็นส่วนหลังของเจ้าสัตว์ตัวนี้ ความจริงเขาควรจะนั่งคั้งนานแล้ว ไม่น่าทนยืนหัวโคอยู่เนิ่นนาน

พอนั่งไปนั่งมา เขาก็เริ่มรู้สึกร่าง

เจ้าหญิงจะเป็นยังไงมั่งน่า เขาอดเป็นห่วงไม่ได้ แผลอเหม่อมองภาพด้านนอกโดยไม่ได้ตั้งใจ และพอลอเรนท์ได้เห็นภาพเหล่านั้น เขาก็ถึงกับอ้าปากค้างอย่างอึ้งทึ่ง

ค้ำานนอกเป็นโดมขนาดใหญ่คล้ายสนามกีฬาสุดอลังการที่พระราชราชาชอบจัดแข่งขันตีม้า แต่ที่นี้ใหญ่กว่าหลายเท่า! อัฒจันทร์สูงใหญ่มีผู้คนนับล้านนั่งอยู่ พวกเขาส่งเสียงเชียร์คั้งก้องอึ้งอึ้ง มีป้ายไฟชูละลานตาทั่วท้องสนาม

ลอเรนท์ไม่เข้าใจว่าตัวเองมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร และที่นี้คือที่ไหน

แต่มันช่างน่าแปลกจริงๆ ที่มีคนตั้งมากมายมาอยู่ในที่นี้ เขารู้สึกไม่ชินกับภาพคมชัดเกินไปแบบนี้ คนส่วนใหญ่ที่เขาเคยเห็นมีแค่หัวกลมๆ กับเสื้อจุกภาพฟิกเซล แต่นี่กลับเห็นชัดทุกอย่างไปจนถึงรูขุมขนยันตะเข็บเสื้อผ้า!

คุณพระ...สายตาเขาต้องมีปัญหาแล้วแน่ๆ

ลอเรนท์ครุ่นคิดพลางขี้ตาอย่างแทบไม่อยากเชื่อ ปกติเมื่อในเกมของเขามีคนมาร่วมงานไม่กี่สิบคนก็รู้สึกวุ่นวายหนักเกินไปแล้ว เขากวาดตามองผู้ชมในสนามไปเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่ตรงกลางสนามอย่างละสายตาไม่ได้

ที่นั่น...แม้จะมีคนยืนอยู่ไม่กี่สิบคน แต่กลับให้ความรู้สึก...ชวนตกตะลึงอย่างมาก!

ออร่าบางอย่างที่โคเคนเปล่งรัศมีออกมาจนรู้สึกได้ คนเหล่านั้นมากหน้าหลายตา หลายลักษณะ หลายอาชีพ ทุกประเภท ทุกแขนง ทุกสาขา ทุกๆ อย่าง มีทั้งนักกีฬา! พ่อครัว! กัปตันเรือ! นายพลทหาร! นักบิน! แม่บ้าน! จอมยุทธ์! นินจา! อหามวย! นางเงือก! กามเทพ! มนุษย์ต่างดาว! โรคจิต?! สัตว์เลี้ยงหน้าตาประหลาด บางคนแต่งตัวพิสดารราวกับหลุดมาจากนวนิยายแฟนตาซีโลกอนาคต

นี่มันฝันซ้อนฝันซ้อนนิทานซ้อนนิยายหรือยัง!? เขาต้องฟังนิทานก่อนนอนมากไปจนเกือบไปฝันเป็นตุเป็นตะแน่ๆ

พวกเขาเหล่านั้นล้วนเป็นเหล่าหนุ่มสาวที่สวยงามล่อระดับเทวดา นางฟ้า หรือคู่แข่งเท่าไรกับวีรบุรุษในตำนาน แม้บางคนอาจดูธรรมดา แต่กลับโคเคนสุดๆ

พวกเขาเป็นใคร ตัวอะไร ลอเรนท์เองก็ไม่ทราบ แต่...เจ้าหญิงจะมาอยู่ในที่แบบนี้จริงๆ เหรอ

เขาต้องมาฝึกที่แน่ๆ สงสัยต้องรีบหาทางไปแคนมั่งกรโดยด่วนแล้ว!

We're Game Idol among the celebrity

Will be shining, will be famous, will be valiant

*Make myself become a reality
Never surrender, never retreating
Shouting at Everyone,
To be V.I.P. Top Star!
Game Idol Academy*

เมื่อเพลงที่มีท่วงทำนองทันสมัยจบลง ผู้ชมก็ปรบมือรัวๆ ส่งเสียง
เฮอย่างคึกคัก

"ขอบคุณทุกท่าน ขอบคุณจริงๆ ขอบคุณที่สละเวลาร่วมเชียร์
ขอบคุณทุกคะแนนโหวต ขอบคุณทุกยอดสั่งซื้อเกม ขอบคุณตัวเข้าชมทุก
ใบที่จำหน่ายจนหมดภายในไม่ถึงชั่วโมง ขอบคุณผู้ชมทุกท่านทั้งใน
เพลย์เซนเตอร์และที่รับชมผ่านเก็แซนแนลอยู่ทางบ้าน

"และที่ขาดไม่ได้เลย...ผู้ใหญ่วิดีของเรา ขอขอบคุณเหล่าสปอน-
เซอร์ยักษ์ใหญ่ที่ร่วมสนับสนุนรายการเกมไอคอลลอะคาเดมี่มาโดยตลอด
ครับ!"

เสียงหนึ่งดังกระหึ่มไปทั่ว ลอเรนทพยายามมองหา แต่ก็ไม่เห็น
ตัวผู้พูดอีกตามเคย มีเพียงภาพฉายตราสัญลักษณ์หมุนไปหมุนมา มันมี
ลักษณะคล้ายเส้นสายเรียงต่อเป็นดวงดาว ด้านล่างมีข้อความแสงไฟ
เขียนว่า 'เก็แซน (G.I.A.)'

"และบัดนี้ถึงเวลาที่ทุกท่านรอคอย กระจม จอร์จ สมิต ในนาม
ของผู้อำนวยการศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี่ ขออนุญาตปิดโหวต"

หลังจากเสียงของใครบางคนที่ไม่แสดงตัวตนประกาศกึกก้อง ทัว
ทั้งสนามก็เงียบลงราวกับรอฟังอะไรบางอย่างที่น่าตื่นเต้น

"และผลโหวตทั้งหมดประจำสัปดาห์ที่ผ่านมาอยู่ตรงนี้แล้ว"

เสียงฮือฮาและกรีกร้องของบรรดาฝูงชนคั่งขึ้น เมื่อกลางสนาม
ปรากฏแผ่นคิจัทัลโปร่งใสเป็นกระดานข้อมูลขนาดใหญ่

จัดอันดับผลคะแนนโหวตประจำสัปดาห์

#1 : ไลธ (เกมสปอร์ตไลท์) ; ค่ายเกมแอกซิส (ฮีโร)

#2 : ฟลินน์ แมคเจลแลน (เกมไฟร์อาร์มี) ; ค่ายเกมแอกซิส (ฮีโร)

#3 : ลูซี่ ควินน์ (เกมซอมบี้แมคคิลินเนอร์) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ฮีโร)

#4 : AT-112-8514 (เกมสปอร์ตไลท์) ; ค่ายเกมแอกซิส (ตัวร้าย)

#5 : แองเจล่า ลา ออเดรย์ (เกมไฟร์อาร์มี) ; ค่ายเกมแอกซิส (ฮีโร)

#6 : เพยหลง (เกมน็อกเอาต์!) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ฮีโร)

#7 : คิวปิด (เกมซูดคิงแองเจิล) ; ค่ายเกมโลลิป็อป (ตัวประกอบ)

#8 : ไชเรน (เกมฟิชซิงเมอร์เมด) ; ค่ายเกมโลลิป็อป (ตัวประกอบ)

#9 : พลเอก โจเซฟ นาธานีล โคลน์ (เกมไฟร์อาร์มี) ; ค่ายเกมแอกซิส (ฮีโร)

#10 : อัลเฟรด วิลล์ เบนจามิน (เกมไฟร์อาร์มี) ; ค่ายเกมแอกซิส (ฮีโร)

#11 : ซิงซิง (เกมน็อกเอาต์!) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ฮีโร)

#12 : จี (เกมเอสโอเอส) ; ค่ายเกมแอกซิส (ฮีโร)

#13 : เซนเซ (เกมน็อกเอาต์!) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ฮีโร)

#14 : โรเจอร์ (เกมเฮวีเพคเคิล) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ฮีโร)

#15 : พัลฟี (เกมบ๊อบบี้เลิฟเวอร์) ; ค่ายเกมเวลด์ฟัน (ตัวประกอบ)

#16 : เนโร (เกมริทึมสเตป) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ฮีโร)

#17 : - (เกมก๊อบบี้) ; ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (ตัวร้าย)

#18 : ?????

#19 : ?????

#20 : ?????

ลอเรนที่อ่านออกเขียนได้ฟังพู่รู้เรื่อง เขามั่นใจว่าไม่ได้มีปัญหาเรื่องภาษาแต่อย่างใด แต่ข้อความเหล่านี้ เขาไม่เข้าใจเลยสักนิดว่ามันคืออะไร

"แน่นอนครับ ผมจะไม่ประกาศรายชื่อของเกมไอคอลลที่มีคะแนน

โหวตคำสาบสามอันดับ ฉะนั้น ขอเชิญ เกมไอคอลลที่ยังไม่มีรายชื่อในอันดับ ออกมายืนข้างหน้าด้วย"

บรรดากองเชียร์ต่างแสดงท่าที่ตื่นเต้นจนนิ่งไม่คิดเก้าอี้ ในกลุ่มคนที่ยืนอยู่กลางสนาม มีสามคนที่ก้าวออกมา ในขณะที่คนอื่นๆ ถอยหลังกลับไปยืนเรียงแถวหน้ากระดาน ลอเรนที่สังเกตเห็นว่าพวกเขาทุกคนมีข้อความแสงปรากฏอยู่บนหัว เหมือนสวมที่คาดผมลอยได้แบบมองไม่เห็น ก้านเสียบ ลอเรนที่อ่านข้อความไม่ออก เพราะพวกเขาเ็นคิดกันเกินไป ทำให้ข้อความซ้อนทับกัน

ยกเว้นบรรดาสามคนที่ออกมายืนข้างหน้า พอเหลือน้อยคนค่อยอ่านสะดวกขึ้นเยอะ

[บ็อบบี้ (เกมบ็อบบี้บอมบ์) ; ค่ายเกมเวิลด์ฟัน (ตัวร้าย)]

ชายร่างใหญ่บึกบึน ผิวสีแดงเถื่อนทั้งตัวราวกับตกบ่อน้ำเลือดมา แดงยิ่งสวมชุดประหลาดคล้ายเอาตัวไปยัดอยู่ในลูกบอลสีดำเหมือนระเบิด เขาเอามือหุบอกรวากับลิงกอริลลา ไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนถึงถอยออกห่างเมื่อเขาทำท่าแบบนี้

[แบนเกอร์ (เกมเดอะแบนเกอร์) ; ค่ายเกมเวิลด์ฟัน (ตัวร้าย)]

ชายสวมหมวกทรงสูงและชุดทักซิโด้สีขาวสลัค่า ใบหน้าขาววอกของเขาถูกวาลวลกลายเป็นคอกจิก ไฟคำ ไฟแดง และข้าวหลามตัด เขายืนกรีดและสับไฟในมือไม่สนใจสิ่งรอบตัว

ส่วนอีกคน...

[ปีะป่า (เกมปีะป่าเซฟ) ; ค่ายเกมเวิลด์ฟัน (ตัวประกอบ)]

ชายร่างท้วมอารมณ์ดีสวมชุดฟอคคริวหัวป่า เขากำลังโบกสารพัดเครื่องครัวให้ผู้ชมอย่างเริงรำ

ลอเรนที่ไม่แน่ใจว่าเขารู้สึกไปเองหรือเปล่า เขารู้สึกถูกชะตา กับชายคนนี้อย่างบอกไม่ถูก อาจเป็นเพราะคนนี้ดูปกติสุดในบรรดาตัวประหลาดทุกคนก็ว่าได้

"สำหรับเกมไอคอลลผู้มีคะแนนโหวตคำสาบในสัปดาห์และจะต้อง

ออกจากอะคาเดมี่กลับโลกเกม นั่นก็คือ..."

ทั่วทั้งสนามต่างเงยกริบเพื่อรอฟังผลอย่างลุ้นระทึก

"ขอแสดงความเสียใจกับ..."

ปัด ปัด ปัด...

หว่ามีเสียงบางอย่างดังชัดช่วงเวลาสำคัญ แม้ไม่ดังมากแต่ก็พอจะเรียกความสนใจจากบรรดาผู้คนได้ ลอเรนท์เห็นทุกคนที่ยืนอยู่กลางสนามพร้อมใจกันถอยออกห่าง ท่าที่เหมือนรังเกียจอย่างประหลาด เผยให้เห็นเด็กสาวร่างเล็กชุกคามเทพคืดปิกสีชาวบริสุทธิ มือที่ถือศรหัวใจของเธอ สันระริก แวตาสีชมพูคู่สั้นคูหากระเวง

กำไลสีๆ ของเธอหรือที่เรียกว่าเกียมิเตอร์กำลังกะพริบไฟสีแดงอย่างรุนแรง ส่งเสียงเตือนดังไปทั่ว และเมื่อทุกคนทราบที่มาของเสียงทั่วทั้งสนามพลันเกิดเสียงฮือฮาเต็มไปหมด

"ขออภัยครับ เนื่องจากเกมไอคอลล GI#SA-S-3211694-LP เกิดอาการติดบัคคาแรกเตอร์กะทันหัน ทางเราจึงจำเป็นต้องพาเธอกลับโลกเกมโดยเร็ว ฉะนั้น ผลคะแนนโหวตค่าสุคประจำสัปดาห์นี้ถือเป็นเรื่องเป็นโมฆะ

"สำหรับผู้ที่จะต้องออกจากเกมไอคอลลอะคาเดมี่ในสัปดาห์นี้... ขอแสดงความเสียใจแก่ คิวปิค จากเกมซูดคิงแองเจิล"

"ม่ายนะ!" "ไม่จริง!" "ขอถักค้าน!"

กลุ่มผู้คนหลายคนต่างลุกฮือ แสดงความไม่พอใจกับผลการตัดสิน ลอเรนท์สังเกตว่าคนส่วนใหญ่ที่ไม่เห็นด้วยเป็นผู้ชายทั้งสิ้น

"ใจเย็นๆ ก่อนครับท่านผู้ชมทั้งหลาย อย่างที่พวกท่านทราบกฎระเบียบของอะคาเดมี่

"ข้อแรก เกมไอคอลลที่มีคะแนนโหวตค่าสุคประจำสัปดาห์จะต้องถูกส่งกลับโลกเกม เพื่อความสมดุลของระบบแอสแอลโอ

"และข้อสอง เกมไอคอลลที่เกิดการรวน แก่ง หรือติดบัคคาแรกเตอร์ จะต้องถูกนำส่งกลับโลกเกมโดยด่วน มิเช่นนั้นอาจก่อให้เกิดอันตรายได้"

"อย่างไรก็ตาม เกมไอคอลลอะคาเดมียังคงมีกฎสำรองเพื่อผ่อนผันให้แก่เหล่าเกมไอคอลล โดยผู้ชมทุกท่านที่อยู่ในเพลย์เซนเตอร์สามารถกดคัดค้านการตัดสินประจำสัปดาห์นี้ได้"

"หากเสียงส่วนใหญ่เกินเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ไม่เห็นด้วย การคัดเกมไอคอลลออกประจำสัปดาห์นี้จะถือเป็นโมฆะทันที และจะไม่มีเกมไอคอลลคนไหนต้องกลับโลกเกม"

"หากท่านต้องการยื้อชีวิตของเกมไอคอลลคิวปิด โดยไม่สนใจบัคคาแรกเตอร์ เป็นคัดค้านอยู่ที่หน้าเก้าอี้ของท่านแล้ว เชิญกดได้ครับ"

จากนั้นแผ่นคิพท์ขนาดใหญ่สูงจุดเพดานก็ปรากฏ มีตัวเลขวิ่งขึ้นเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว

"I bet! 70% impossible" ชายถือไฟฟล่าวภาษาประหลาด

"ว่า ถ้าขนาดแบงเกอร์ยังกินแบบนี้ สงสัยเมนูคงจะไม่อร่อยแน่ๆ" ชายพ่อคร้วพูกพึมพำ

"บอมम्म! ตูมम्म!" นายคิ้วแดงก้อนระเบิดยังคงพุดฟังไม่ได้ศัพท์ ช่วงเวลาที่แห่งความกดดันผ่านพ้นไปอย่างยากลำบาก

"ม่ายยย" "ไม่จริงง" "ว้าา"

ลอเรนท์เงยหน้ามองตัวเลข เห็นว่ามันขึ้นค่าว่า '49%'

"ผลโหวตคัดค้านสิ้นสุดที่ 49% คุณคิวปิดจำเป็นต้องออกจากอะคาเดมีในสัปดาห์นี้ ขอแสดงความเสียใจด้วยอีกครั้ง แน่نونว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีเกมไอคอลลคนไหนที่สามารถทุบสถิติคะแนนโหวตคัดค้านเกิน 70% ได้เลย"

จากนั้นเจ้าหน้าที่สวมชุดสีค้ำก็เข้ามาพาสาวน้อยกามเทพออกไป เธอเดินด้วยท่าทางห่อหุ้มเล็กน้อย แต่ก็ยังฝืนยิ้มโบกมือให้บรรดากองเชียร์ที่เตีร่าสลดไม่แพ้กัน ลอเรนท์มีกลางสังหรณ์แปลกๆ นี่มันน่าจะเป็นเรื่องเลวร้ายอย่างมาก แต่ก็ไม่รู้จะทำเช่นไรดี

"และแล้วช่วงเวลาสำคัญที่สุดก็มาถึง กระผมขอประกาศชื่อเกมไอคอลลดาวดวงใหม่ซึ่งจะมาแทนที่เกมไอคอลลที่ออกไปในสัปดาห์นี้ อย่าง

ที่ทุกท่านทราบดี ความมหัศจรรย์ของระบบเอแอลไอยังคงสร้างปาฏิหาริย์ ให้ปรากฏอย่างต่อเนื่อง ด้วยปัจจัยหลายๆ อย่าง เขาผู้นี้จึงได้หลุดออกมาจากเกมเพื่อโลกเล่นในโลกของเรา

"และเขาผู้นั้นก็คือ..."

พรีบ! ลอเรนทส์สะคุ้งเฮือก แสงไฟนับสิบลมส่องมาทางเขา

'ถึงเวลาที่คุณลอเรนทส์ ฟิลด์ จะต้องออกแล้วล่ะ'

จู่ๆ ประตูลิฟต์ก็เปิดออกกะทันหัน ลอเรนทส์กำลังงงจนทำอะไรไม่ถูก คำสั่งในหัวสมองตึ๊งวุ่น พอดียินเสียงลิฟต์ย่ำให้เขาเดินออกไป เขาจึงก้าวเดินอย่างไร้สติ

เงียบ...

ทั่วทั้งสนามต่างจับจ้องเขาเป็นตาเดียว แต่ไม่มีใครส่งเสียงเชียร์ ฮือฮา หรือตื่นเต้นเลยสักคน

ความเงียบกลืนกินไปชั่วขณะ ก่อนจะมีเสียงกระซิบแว่วมาเป็นระยะ

"ใครอะ" "นั่นสิ ไม่เห็นจะรู้จัก" "ใช่เกมไอคอลลจริงๆ เหรอ" "ดูธรรมดาดีมากเลย"

เสียงอื้ออึงซิ่งแซ่ดงระงม แม้แต่เหล่าเกมไอคอลลที่ยืนอยู่กลางสนามยังแสดงท่าที่ประหลาดใจเป็นอย่างมาก

"ไม่มีใครจดจำเขาได้หรือครับ" ผู้อำนวยการประกาศเสียงดัง "เขาผู้นี้ คือ ลอเรนทส์ ฟิลด์ ฮีโรชาวไร่ในตำนานนั่นเอง!"

แท่น แท่น แท่นนน มีเสียงคนตรีบรรเลงอย่างยิ่งใหญ่ประกอบฉากเปิดตัว แต่ทั้งสนามยังคงเงียบ เช่นเดียวกับลอเรนทส์ที่สับสนเหมือนกัน

"ลอเรนทส์?" "ฟิลด์?" "ใครนะ" "ไม่รู้จักแฮะ"

สุดท้าย คาดว่าผู้อำนวยการไม่สามารถปล่อยให้ผู้ชมงงกว่านี้ได้ จึงยอมเฉลยออกมา

"ถ้าพูดชื่อเกม พวกคุณจะต้องร้องอ้อ วันช่อะพอนเคอะไหม"

ตำนานแห่งวิดีโอเกมแรกของโลก!"

จากนั้นเสียงร้องบางอ้อก็ดังไปทั่ว ก่อนจะชะงักลง และต่อด้วยเสียงคัดค้านต่อต้านดังจ๊อกแจ๊กมากมาย

"แต่นั่นมันเก่ามากแล้วนะ" "โฮ่ ตั้งแต่สมัยไหนแล้ว" "เกมแปดบิตไม่ใช่เหรอ" "เดี๋ยวนี้เป็นเกมไฮเคฟกันหมดแล้วนะ" "เกมนั้นมีระบบเอแอลไอด้วยเหรอ เพิ่งรู้"

"ลอเรนท์ ฟิลด์ จากเกมวันซ้อะพอนเคอะไ่ม์ จะเป็นเกมไอคอลลคนถัดไปในศูนย์ G.I.A. แห่งนี้"

ผู้อำนวยการยังคงพากย์ต่อไปโดยไม่สนใจเสียงของบรรดาผู้ชม

"ทางเกมไอคอลลอะคาเดมีจะทำการเปิดโหวตอีกครั้งในอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงข้างหน้า และที่สำคัญที่สุด ห้ามลืมนิดเดียวโดยเด็ดขาดนะครับ"

"พิมพ์ GI เว้นวรรค ตามด้วยชื่อเกมไอคอลลที่คุณชื่นชอบ แล้วส่ง SMS มาที่เบอร์ XXXXXX เพียงครั้งละสามเหรียญเท่านั้น"

"ใครจะอยู่หรือไป...คุณเท่านั้นที่ เป็นผู้ตัดสินใจ"

"ชีวิตของเกมไอคอลล...อยู่ในกำมือของคุณ"

"สำหรับสัปดาห์นี้ ขอจบเพียงเท่านี้ กระทบ จอร์จ สมิธ ผู้อำนวยการศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมี ขอให้ผู้ชมทุกท่านเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ ขอกราบสวัสดิ์"

หลังจากผู้อำนวยการจบการประกาศ เพลงบรรเลงเกมไอคอลลก็ดังขึ้นอีกครั้ง เหล่าเกมไอคอลลหน้าเก่าทั้งหลายหันมาจ้องลอเรนท์ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกันไป

ลอเรนท์สะอึกเล็กน้อย แม้เขาจะยังมีนั่งอยู่ข้าง แต่ตอนนี้ก็เริ่มเข้าใจแล้วในระดับหนึ่ง

เขา คือ ลอเรนท์ ฟิลด์ ไม่ได้เป็นแค่เด็กหนุ่มชาวไร่จากอาณาจักรเทลแลนด์ แต่ตัวเขาหลุดออกมาจากสิ่งที่เรียกว่า 'เกม'

หรือเรียกอีกอย่างว่า... 'เกมไอคอลล'

หมายเหตุ :

1 ไฮเดฟ (Hi-Def) หรือ ไฮเคฟิเนชัน (High Definition) หรือ
ตัวย่อว่า HD หมายถึง รูปแบบหรือมาตรฐานใหม่สำหรับการส่ง
สัญญาณภาพความละเอียดสูง ในที่นี้กล่าวถึงเกมที่มีคุณภาพการ
แสดงผลภาพเป็นความละเอียดสูง

บทเรียนที่ 03

ียนต์ตัวละครรุ่นสู่ G.I.A.

G = Game, I = Idol, A = Academy

รวมกันเป็น G.I.A. (Game Idol Academy)

อ่านว่า เกม-ไอ-คอลล-อะ-คา-เค-มี

แปลว่า เกมไอคอลลอะคาเคมี

บรรยายกาศเต็มไปด้วยความมืดช่วงขณะ เหมือนมีใครบางคนมา
ปิดไฟอยู่พักใหญ่ ก่อนจะสว่างขึ้นอีกครั้ง ฉากทุ่งหญ้าเปลี่ยนเป็นฉาก
ป่าคองคิบ มีก้อนต้นไม้เหลี่ยมๆ เบลอๆ สีเขียวเข้มเต็มไปหมด

ฉากที่สอง : ป่าเหี้ยคองคิบ

มีป้ายปักไว้ ณ จุดที่ลอเรนท์กำลังยืนอยู่เช่นเคย ลอเรนท์เสมือน
ถูกป้อนคำสั่งทำหน้าที่นอกเหนือจากการเดิน กระโดด และฟันศัตรู

...นั่นก็คือ การกินเหี้ย

ลอเรนท์รู้ว่าเหี้ยสีแดงคือเหี้ยกินได้ ส่วนเหี้ยสีเขียวคือเหี้ยมีพิษ
ห้ามกินเด็ดขาด เมื่อไรที่ลอเรนท์กินเหี้ยสีแดง ร่างกายของเขาก็จะโตขึ้น
ช่วงขณะ ทั้งยังแข็งแกร่งขึ้นเป็นเท่าตัว สามารถเดินชนศัตรูร้ายล้มตาย
ระเนระนาดโดยไม่ต้องออกแรงแกว่งดาบเลยแม้แต่น้อย

แต่ถ้าสมมติว่า ร่างกายของเขาถูกบังคับให้กินเหี้ยพิษ เขาก็ทำ
อะไรไม่ได้นอกจากตะโกนโหวกเหวก 'นี่มันมีพิษนะ อย่าไปกิน' และตาย
ในที่สุด

ร่างกายกะพริบถี่ๆ ก่อนตัวเขาจะหายไป และปรากฏอยู่ที่จุดเริ่มต้นในฉากป่าคังเคิม

ลอเรนท์เคยลองนับकुเล่นๆ เขาพบว่าหากถูกสัตว์ร้ายฆ่า กินเห็ดพิษ หรือตกเหวตายครบสิบครั้ง เขาก็จะย้อนกลับไปยังอาณาจักรเทลแลนด์ เริ่มต้นรับอาสาเป็นผู้กล้าใหม่อีกหน

ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เคยใส่ใจ เพราะการตายก็เป็นหนึ่งในหน้าที่ของเขาเช่นเดียวกัน

ลอเรนท์ พิลค์ มั่นใจว่าสายตาเขาต้องมีปัญหาแน่ๆ

บรรยากาศซัดแจ้ว เสียงรอบทิศ สถานที่แปลกตา หรือเขากำลังฝันอยู่น้า...

หลังจากเปิดตัวท่ามกลางคณะละครสัตว์ไปเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ในชุดดำก็พาลอเรนท์มายังห้องรับรอง ชั้น GI-02 พวกเขาทำให้เขารอใครบางคน ลอเรนท์ไม่รู้ว่าต้องรอใคร แต่ก็ไม่มีเหตุผลหรือทางเลือกอื่นนอกจากนั่งรอ สมอังกี้กันสับสนเหมือนเคิม ระหว่างช่วยเจ้าหญิงกับนั่งรอ สุดท้ายจึงเลือกนั่งรอก่อน แล้วค่อยไปช่วยเจ้าหญิงอีกครั้ง

ลอเรนท์กวาดสายตาไปรอบๆ ห้องนี้ดูหรรษา ลักษณะคล้ายกับห้องรับรองในปราสาทพระราชินี แต่เรียบง่ายกว่า เล็กกว่า และภาพซัดกว่า

"สวัสดิ์ ลอเรนท์ พิลค์ ยินดีต้อนรับสู่เกมไอคอลละคาเคมิอย่างเป็นทางการอีกครั้ง"

ลอเรนท์ตื่นจากภวังค์ เขาจำได้ว่า นี่คือเสียงของคนที่เคยประกาศในงานสุคดลังการเมื่อตะกี้

"ขอแนะนำตัว ผมชื่อ จอร์จ สมิต เป็นผู้อำนวยการศูนย์เกมไอคอลละคาเคมิ"

ลอเรนท์พยักหน้าเบาๆ พลังมองหาเจ้าของเสียง

"คุณไม่ต้องมองหาผมหรอก ลอเรนท์ ผมใช้ระบบถ่ายทอดสัญญาณสื่อสารผ่านทางไกล ตัวผมไม่ได้อยู่ที่นี้ ผมเห็นคุณ แต่คุณ

ไม่มีทางเห็นผม"

ลอเรนที่ยังคงงง แต่ก็พยักหน้ารับ เขาไม่รู้ว่าชายผู้นี้เป็นใคร แต่ด้วยสัญชาตญาณ เขาเดาว่าน่าจะมีตำแหน่งใกล้เคียงกับพระราชอา

ท่าทางเป็นมิตร ไม่มีอันตราย คงเป็นคนละพวกกับหัวหน้ามังกร...
ลอเรนที่คิดในใจ

"เกมไอคอลลส่วนใหญ่ พอหลุดเข้ามาอยู่ในอะคาเดมี่ ก็มักจะมึนงงว่านี่คือที่ไหน ตัวคุณเป็นใคร ทำไมมาอยู่ที่นี่ มาทำอะไร จริงหรือไม่"

ลอเรนที่พยักหน้าตอบอย่างชัดเจน "ผมต้องไปช่วยเจ้าหญิงครับ"

"โอเค ผมทราบแล้ว เช่นนั้นเพื่อให้เราทั้งคู่เข้าใจตรงกัน ผมขอบอกคุณตามตรงเลยว่า ที่นี่ไม่ใช่อาณาจักรเทลแลนด์ ไม่ใช่ดินแดนหรือฉากไหนในโลกที่คุณเคยอยู่ ไม่ใช่โลกเกม ไม่ใช่ความฝัน แต่มันคือโลกแห่งความจริง คุณเข้าใจความหมายของโลกแห่งความจริงหรือเปล่า"

เขาเอียงคออย่างสับสน อะไรโลกแห่งความจริง อะไรโลกเกม อะไรโลกไม่จริง ไม่เห็นจะเข้าใจเลยสักนิด

"คุณจงฟัง โลกที่คุณเคยอยู่เป็นโลกของเกมคิซัลอันประกอบด้วยข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ประมวลผลออกมาเป็นภาพกราฟิกต่างๆ รวมถึงตัวคุณ ซึ่งเป็นหนึ่งในโปรแกรมที่ถูกสร้างขึ้นด้วย

"แต่โลกใบนี้คือโลกแห่งความจริง เป็นโลกอีกโลกที่สร้างโลกของคุณขึ้นมา และโลกของคุณก็เหมือนอีกมิติที่ซ้อนทับโลกของเราอยู่"

ลอเรนที่ฟังแล้วเหมือนจะเข้าใจแต่ก็ยังไม่เข้าใจ ทว่าเมื่อถูกสั่งให้ตั้งใจฟัง ลอเรนก็ทำตามนั้น

"ที่นี่คือ 'เกมไอคอลลอะคาเดมี่ (Game Idol Academy)' หรือชื่อย่อว่า 'จีไอเอ (G.I.A.)' บางคนอาจจะเรียกว่า 'เกีย (GIA)' เป็นที่รู้จักกว้างขวางทั่วโลกในนามของศูนย์วิจัยการสร้างสรรค์และพัฒนาเกมไอคอลลระบบปัญญาชีวิต หรือ Alive Intelligence Game Idol Research and Development Organization

"ผมและเจ้าหน้าที่ทุกคนคือผู้ปกครองของคุณ จนกว่าจะถึงวันที่

คุณต้องกลับโลกเกม และตลอดระยะเวลา นับจากนี้เป็นต้นไป คุณจะต้องปฏิบัติตามกฎของที่นี่อย่างเคร่งครัดโดยไม่มีเงื่อนไข"

ลอเรนที่ติดตาม สมอังก้อยๆ ประมวลผล ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยปากถาม "เกีย...เป็นอาณาจักรพันธมิตรของเทลแลนด์หรือครับ"

ผู้อำนวยการเงิบไปชั่วขณะ

"ถ้าคุณจะคิดเช่นนั้น ผมก็ไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ สำหรับเกมไอคอลลที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อสิบปีที่แล้วอย่างคุณ ผมพอเข้าใจว่าการปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีใหม่ๆ ในโลกแห่งความจริงอาจเป็นเรื่องยากลำบาก จำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควร"

ลอเรนที่ไม่เข้าใจที่ผู้อำนวยการพูดสักเท่าไร ไม่รู้ตัวคว้าข้าวของตัวเองกำลังโดนสบประมาทหลายๆ

"ผมขออธิบายให้คุณเข้าใจมากยิ่งขึ้นนะ การสร้างโลกในเกมของคุณเป็นวิดีโอเกมในรูปแบบแพลตฟอร์มสองมิติรุ่นเก่า เรียกได้ว่าแทบจะเป็นวิดีโอเกมรุ่นแรกของโลกที่ใช้ระบบนี้สร้างเนื้อเรื่องในเกมเป็นเรื่องยาว"

"โลกแห่งความจริงที่คุณกำลังอยู่นี้คือ โลกของสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า 'มนุษย์' ผมคงไม่ต้องอธิบายถึงขั้นนิยามของโฮโมเซเปียนส์หรอกนะ"

"ณ ปัจจุบัน ในศตวรรษนี้ ที่วิวัฒนาการต่างๆ ในโลกมนุษย์ได้พัฒนาสู่ระดับสูงถึงขีดสุด มีการสร้างเทคโนโลยีเพิ่มความสะดวกสบายให้เหล่ามนุษย์มากมาย รวมทั้งด้านความบันเทิงด้วย"

"เกม คือ หนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ที่ถูกสร้างเพื่อความสนุกสนาน เป็นโปรแกรมที่เขียนด้วยภาษาคอมพิวเตอร์ โดยสื่อสารกับผู้เล่นผ่านภาพและเสียงเป็นหลัก"

"สิ่งที่ขาดไม่ได้ในวิดีโอเกม คือ ตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นฮีโร่ ตัวร้าย หรือตัวประกอบ ตัวละครทุกตัวล้วนถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสานต่อเรื่องราวของเกมนั้นๆ ให้สมบูรณ์"

"เคิมทิมมนุษย์ได้ใช้ระบบ AI หรือปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence) สร้างตัวละครในเกมให้มีสติปัญญาเป็นของตัวเอง ใ้คอบ

กับผู้เล่นได้อย่างอัจฉริยะผ่านการทำงานเชิงตรรกศาสตร์ของคอมพิวเตอร์ทั้งหมดนี้เพื่อให้ตัวละครสามารถตอบสนองต่อการเล่นเกมได้อย่างสมจริงมากที่สุด

"แต่การทำงานของระบบเอไอมันมีขีดจำกัด ไม่มีการพัฒนาเกิดขึ้นนอกจากจะปรับปรุงตัวโปรแกรม สู้ตายแล้ว จึงทำให้ระบบเอไอมีรูปแบบซ้ำๆ ที่พอผู้เล่นได้ลองเล่นไปสักพักหนึ่งก็มักจะสามารถเดาทางได้เกือบทั้งหมด"

ลอเรนที่อ้าปากค้าง เขาแทบฟังคำอธิบายยาวเหยียดนี้ไม่เข้าใจเลย

"แล้วสุดท้ายทางผู้พัฒนาเกมจากค่ายต่างๆ รวมถึงตัวผมเองก็สังเกตเห็นในจุดนี้ จึงเกิดความคิดที่อยากจะสร้าง 'ชีวิต' จริงๆ ให้แก่ตัวละคร ไม่ใช่แค่โปรแกรมหนึ่งที่รับคำสั่งไปวันๆ ระบบปฏิบัติการที่นำที่มากที่สุดคืออะไร คุณรู้หรือไม่..."

"สมองของมนุษย์นั่นเอง"

"วิธีการสร้างเอแอลไอ (ALI) หรือ Alive Intelligence ค่อนข้างละเอียดอ่อน เป็นความลับทางศูนย์วิจัยที่ผมไม่สามารถบอกได้ แต่ระบบนี้ก่อให้เกิดอิสระทางความคิด กลายเป็นโปรแกรมที่ไร้ขอบเขต ไม่มีขีดจำกัด สามารถเจริญเติบโตได้เหมือนมันสมองของมนุษย์โดยแท้จริง"

"ผมขออธิบายการทำงานแบบคร่าวๆ ของระบบเอแอลไอ ทางค่ายเกมชื่อดังหลายแห่งที่ได้เซ็นสัญญากับทางเราเพื่อนำระบบนี้มาทดลองใช้ในเกมจำเป็นต้องเชื่อมต่อกับเซิร์ฟเวอร์หลักทุกครั้ง เนื่องจากต้องมีการตอบสนองให้เกิดการรับและส่งข้อมูลตลอดเวลา"

"เรื่องมหัศจรรย์เริ่มจากตรงนั้น เกิดขึ้นกับเครื่องเล่นวิดีโอเกมเป็นหลัก เมื่อตัวละครในเกมถูกเล่นมากขึ้นเรื่อยๆ การรับส่งค่าข้อมูลต่างๆ ผ่านระบบเอแอลไอก็เพิ่มขึ้นทวีคูณ ตัวละครจึงยิ่งแสดงผลสมจริงมากขึ้น จนเมื่อถึงจุดหนึ่งจึงค้นพบว่า หากข้อมูลในระบบเอแอลไอถึงขีดจำกัด ตัวละครในเกมจะมีข้อมูลเกินพิกัด จนไม่สามารถดำรงอยู่ในเกมได้อีกต่อไป จำเป็นต้องใช้ระบบถ่ายโอนข้อมูลออกมาสู่โลกแห่งความจริง"

"ตัวคุณเองก็ไม่ต่างกัน ตอนนี้คุณก็คือระบบเอแอลไอที่หลุดออกมาจากโลกเกมและมีชีวิตจริงๆ อยู่ตรงนี้"

ลอเรนที่อึ้ง ทั้งเข้าใจและไม่เข้าใจ เขาคงนึกอยู่ยาวนานก่อนจะเอ่ย

"คุณกำลังจะบอกว่า ผมเป็น 'ตัวละคร' ใน 'เกม' ที่มีสิ่งที่เรียกว่า...เอ๋ อะไล อะไรนะครับ"

"ถูกต้องแล้ว" ผู้อำนวยการตอบ ก่อนจะอธิบายต่อ "แต่ระบบเอแอลไอในฐานะข้อมูลของผมมีขีดจำกัด และระบบนี้ก็ยังคงมีความลึกซึ้งอีกหลายอย่างที่ผมไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ได้เช่นกัน"

"ผมสามารถนำตัวละครออกมาโลดแล่นได้จำนวนจำกัด และผมก็ไม่สามารถควบคุมได้ว่าตัวละครไหนจะหลุดออกมา ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับระบบเอแอลไอทั้งสิ้น"

"ทางผู้วิจัยลองทำการสำรวจเชิงสถิติดูแล้ว พบว่าตัวละครส่วนใหญ่ที่ติดสถานะข้อมูลเกินพิกัด มักจะเป็นตัวละครจากเกมยอดนิยมที่มีผู้เล่นจำนวนมาก จนทำให้เกิดการถ่ายโอนข้อมูลผ่านระบบนับครั้งไม่ถ้วน"

ผู้อำนวยการเงยไปสักพัก

"ความจริง ก็น่าแปลกใจหรือไม่ คุณลองคิดดูนะ ตัวคุณและเกมวันซ์อะพอนเคอะไทม์เคยเป็นเกมยอดนิยมเมื่อสิบปีก่อนก็จริง แต่สำหรับปัจจุบัน เกมของคุณเป็นเกมตกรุ่น ตกยุค ที่ไม่มีเครื่องเล่นเกมใหม่รองรับเกมของคุณอีกแล้ว"

ลอเรนที่อึ้งไปเล็กน้อย เหมือนรู้ตัวว่ากำลังถูกค่า แม้ไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่โกรธ เพราะเขาไม่เคยโกรธใครเลย

"เพื่อตอบแทนผู้ค้นพบระบบเอแอลไอ อย่างสแตนฟอร์ด เบียทริซ-เซลล่า เจ้าพ่อแห่งตำนานวิดีโอเกม ผมจึงนำเกมที่เขาเคยสร้างอย่างวันซ์อะพอนเคอะไทม์กลับมาอัปเดตใหม่ ใส่ระบบนี้ลงไป และเอาไปวางขายในท้องตลาด แต่ยอดขายก็ยังไม่ถึงหลักร้อย!

"คุณเข้าใจใช่ไหมว่าผมกำลังหมายความว่าอย่างไร ทำไมเกมไอคอลล"

ที่ถูกล้ม เกมที่ไร้ความนิมยอย่างคุณสามารถหลุดออกมาได้! มีเหตุผลอยู่
สองประการเท่านั้น

"หนึ่ง คือ ปาฏิหาริย์

"สอง คือ สมมติฐานทั้งหมดของผมล้วนเป็นเท็จ!"

ลอเรนท์กะพริบตาปริบๆ เขาฟังไม่รู้เรื่องเลยว่าผู้อำนวยการกำลัง
พูดอะไร ตอนนี้ลอเรนท์งงว่าเขาจะต้องทำอะไรต่อไป จึงได้แต่นั่งเฉยๆ

"เอาเถอะ ผมไม่ได้ตั้งใจจะว่าคุณ ผมแค่ประหลาดใจและสนใจใน
ตัวคุณ" ผู้อำนวยการกล่าวราวกับรู้ว่าลอเรนท์กำลังคิดอะไรอยู่ "ความ
ปรารถนาของคุณคืออะไรล่ะ ลอเรนท์ ฟิลด์?"

"ครับ?" ลอเรนท์งงกับคำถาม สำหรับเขาเธอ...คงเป็นการปราบ
มังกรและช่วยเจ้าหญิงละมั้ง

นั่นสิ แล้วเจ้าหญิงล่ะ

ลอเรนท์พอเข้าใจแล้ว เขาหลงมาอยู่อีกที่หนึ่ง ซึ่งเรียกว่า 'โลก
แห่งความจริง' ในขณะที่เจ้าหญิงถูกมังกรจับตัวไป ไม่นะ เขาต้องรีบกลับ
ไปช่วยเจ้าหญิงที่แดนมังกรเดี๋ยวนี!

"ผมต้องการกลับไปช่วยเจ้าหญิงที่โลกของผมครับ" ลอเรนท์ตอบ
อย่างมุ่งมั่น

"อืม คุณกำลังสับสนอยู่สินะ ลอเรนท์"

"สับสน?"

"หน้าที่ในเกมกับความปรารถนาของเกมไอคอลลมันแตกต่างกันนะ"

ผู้อำนวยการอธิบาย "คุณอาจมีหน้าที่ในเกมเพราะโปรแกรมสั่งให้คุณทำ
แบบนั้น สั่งให้คุณเดินทางไปปราบมังกร สั่งให้คุณช่วยเจ้าหญิง หรือยก
ตัวอย่างอื่นๆ เช่น ไลธ ต้องเอาชนะการแข่งขันกีฬาทุกครั้ง หรือ ฟลินน์
ต้องต่อสู้กับตัวร้ายเพื่อกอบกู้โลกให้สำเร็จ นั่นล้วนเป็นหน้าที่ในเกม"

ลอเรนท์พยายามคิดตาม หมายความว่ายังไง การช่วยเจ้าหญิง
ไม่ใช่ความปรารถนาของเขาเธอ

"ความปรารถนาไม่เหมือนกับหน้าที่ คอมพิวเตอร์ที่ปราศจากชีวิต

จะไม่มี ความปรารถนาใดๆ ทั้งสิ้น เพราะมันไม่มีความคิด แต่คุณเป็น
ปัญญาชีวิต คุณแตกต่าง เพราะคุณมีความคิดเป็นของตัวเอง

"ฉะนั้น เมื่อคุณอยู่ที่นี้ คุณก็จะต้องอยู่ที่นี้ และทำตามกฎของที่นี้
ทำตามคำสั่งของผม แต่เมื่อคุณกลับโลกของคุณ คุณค่อยไปช่วยเจ้าหญิง
ของคุณ

"เข้าใจหรือยัง ลอเรนธ์ ที่นี้คุณบอกผมได้หรือยังว่าคุณมีความ
ปรารถนาหรือเปล่า และความปรารถนานั้นคือสิ่งใด"

ลอเรนธ์ได้แต่นิ่ง อยากได้อะไรหรือ สิ่งที่เขาอยากได้ นอกจาก
เจ้าหญิง นอกจากปลุกผัก นอกจากปราบมังกร เขาไม่เคยคิดถึงสิ่งอื่น
ไม่เคยเลยจริงๆ

เขาเริ่มปวดหัว ความคิดสองอย่างขัดแย้งกันเองในหัว อยู่ที่นี้...กับ
ช่วยเจ้าหญิง

ถ้าเขาเลือกทำทั้งสองอย่างพร้อมกันไม่ได้...เขาควรทำอย่างไรดี
ผู้อำนวยการรอฟังคำตอบอยู่นานแล้ว แต่ยังไม่ได้อะไร เขาจึง
กล่าวต่อไป "รู้หรือไม่ความปรารถนาของเกมไอคอลลคนอื่นๆ ส่วนใหญ่
คืออะไร"

ลอเรนธ์ส่ายหน้า ก็เขายังไม่รู้จักใครเลยนี่นา

"ความปรารถนาสูงสุดของพวกเขา คือ การได้มีชีวิตจริงๆ"

ลอเรนธ์เบิกตากว้าง ก่อนจะคิดไตร่ตรองอย่างหนัก

นั่นสิ ถ้าตัวเขาเป็นอะไรนะ...ข้อมูลหรือ ตัวละครในเกมหรือ เขา
ควรอยากมีชีวิตอยู่ที่นี้จริงๆ บ้างหรือเปล่า

แต่ถ้าเขาอยู่ที่นี้ แล้วเจ้าหญิงล่ะ

"การกลับโลกเกมเป็นเสมือนฝันร้ายของเหล่าเกมไอคอลลแทบ
ทุกคน" ผู้อำนวยการพูคไปเรื่อยๆ

"ในโลกใบนี้ ในเกมไอคอลลอะคาเดมี่นี้ พวกเขาค้นพบอิสระ ไม่ถูก
จำกัดแคในโลกของเกม หลุดพ้นจากหน้าที่ของคำสั่งโปรแกรม หลุดพ้น
จากการถูกผู้เล่นบังคับ ไม่มีใครอยากกลับไปอยู่ในโลกที่มีแต่กรอบกฎ

เกณฑ์แบบนั้นอีกต่อไป

"ในเมื่อคุณได้มาอยู่ที่นี้ ลอเรนท์ คุณจะค้นพบว่าที่นี่ดีกว่าโลกของคุณแค่ไหน คุณไม่ต้องปราบมังกร ไม่ต้องช่วยเจ้าหญิง ไม่ต้องค้นร่นต่อสู้กับสัตว์ร้ายต่างๆ เหมือนในโลกของคุณ คุณจะไม่แปลกใจเลยที่เห็นเหล่าเกมไอคอลล่างต่อสู้กันอย่างดุเดือดเพื่อแย่งชิงคะแนนโหวตให้ตัวเองได้อยู่ต่อยาวนานที่สุด

"ส่วนตัวผมซึ่งมีหน้าที่วิจัยการมีชีวิตของเกมไอคอลลมาโดยตลอด บางครั้งผมก็หวังลึกๆ ว่า มันคงเป็นเรื่องที่มิใช่เล็กน้อย ถ้าเกมไอคอลลสามารถเป็นมนุษย์ได้จริงๆ แต่ดูเหมือนหนทางนั้นมีเพียงการรักษาฐานความนิยมเท่านั้น ซึ่งนั่นก็ไม่มั่นคงเสมอไป"

ลอเรนท์ฟังแล้วรู้สึกสงสัย เขาจึงตัดสินใจถาม "แล้วพวกผมเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตหรือครับ"

"ไม่เชิง" ผู้อำนวยการตอบ "ตัวละครในเกมหลายตัวถูกสร้างเลียนแบบสิ่งมีชีวิต ทำให้เกมไอคอลลเหล่านั้นมีลักษณะคล้ายสิ่งมีชีวิตทุกประการ ถ้าเป็นมนุษย์ก็ย่อมคล้ายมนุษย์ ยกเว้นเกมไอคอลลมีพลังพิเศษอื่นๆ ที่มนุษย์ทั่วไปไม่มี"

"แต่ขออัยว่า...ก็แค่คล้าย วันนี้คุณก็ได้เห็นแล้วสินะ การคิดบัคคาแรกเตอร์ของเกมไอคอลล"

ลอเรนท์นึกถึงสาวน้อยงามเทพคนนั้น

"มนุษย์ป่วยเพราะไวรัส เชื้อโรค แบคทีเรีย บางครั้งสามารถรักษาได้ แต่บางครั้ง ถ้ารักษาไม่ได้ก็ต้องตาย เกมไอคอลลก็เช่นกัน บัคคาแรกเตอร์เป็นเสมือนโรคภัย แต่ไม่มีหนทางรักษา นอกจากส่งกลับโลกเกมเพื่อไม่ให้กำเริบหนักไปมากกว่านี้"

"บัคคาแรกเตอร์...เกิดจากอะไรหรือครับ" ลอเรนท์พยายามทำความเข้าใจ แม้อันหวัจะยังสับสนว่าจะทำอย่างไรต่อดี

"ไม่มีสาเหตุแน่ชัด ลอเรนท์ ทางเราสันนิษฐานว่าเกิดจากระบบเอแอลไอกับตัวเกมไอคอลลทำงานไม่ประสานกัน ทำให้คาแรกเตอร์ของ

เกมไอคอลลเกิดการรวน เพี้ยน แกว่ง อาชมนินสัย หรือพลังเปลี่ยนไป หรือ เลวร้ายที่สุดคือสูญสลายไปอย่างถาวร และไม่สามารถกู้คืนได้อีกเลย"

สูญสลาย! ลอเรนท์กลืนน้ำลาย ฟังคุณากลัวจ้งเลย

"คุณฟังไม่ผิดหรอก เกมไอคอลลเหล่านั้นอาจหายไปทั้งจากโลกนี้ และโลกเกม

"ฉะนั้น ก็สมควรแก่เวลาแล้ว ผมจะบอกกฎของที่นี่ให้คุณฟัง คุณ อาจจะมีอิสระจากโลกในเกมของคุณก็จริง แต่กฎระเบียบก็ต้องปฏิบัติตาม เช่นกัน

"กฎข้อที่หนึ่ง จงรักษาความเคารพของคุณไว้ให้มันคง

"อย่างที่ผมได้อธิบายไว้ มันเป็นวิธีการป้องกันบัคได้ที่ดีที่สุด กรณี ที่คุณ سوءว่ามีปัญหา เกือบมีเตอร์ที่ควบคุมอยู่บนข้อมือคุณก็จะกะพริบไฟ พร้อมแจ้งเตือนโดยอัตโนมัติทันที"

ลอเรนท์มองกำไลใส่ๆ บนข้อมืออย่างผวาๆ รู้สึกโล่งอกที่มันยัง ปกติ ไม่มีแสงใดๆ กะพริบให้ชวนตกใจ

"แต่ผมไม่ใช่ผู้พิพากษาชีวิตใคร ผมไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจในส่วนนี้ ผม จึงให้มหาชนทั้งหลายเป็นผู้ตัดสินใจ เพราะพวกเขาทำให้เกิดเกมไอคอลล ขึ้นมา ชะตากรรมของเกมไอคอลลทุกคนจึงตกอยู่ในมือพวกเขาเช่นกัน

"อย่างที่คุณได้เห็นมา เกมไอคอลลที่มีคะแนนโหวตต่ำสุดในแต่ละ สัปดาห์จะถูกส่งกลับโลกเกมโดยไม่มีเงื่อนไข ทำไมผมต้องทำแบบนั้น

"อย่างแรก ผมเคยบอกแล้ว เพราะตัวละครจากเกมสามารถออกมา อยู่ในโลกนี้ได้บ่อยๆ

"อย่างที่สอง เกมไอคอลลที่ไร้ความนิยม หากปล่อยทิ้งไว้ เมื่อไม่มี คนเล่นเกม ไม่มีการถ่ายโอนข้อมูล เกมไอคอลลนั้นก็จะหายไปอย่างถาวร เช่นกัน แม้ว่าจะไม่ติดบัคคาแรกเตอร์ก็ตาม นั่นจึงเป็นที่มาของ...

"กฎข้อที่สอง จงรักษาระดับความนิยมและฐานคะแนนโหวตของ คุณไว้ และอยู่ที่นี้ให้นานที่สุด"

ลอเรนท์พยักหน้าเบาๆ แต่ก็ยังไม่รู้ยู่คิว่า การทำให้เป็นที่นิยมต้อง

ทำอะไรบ้าง

"สำหรับกฎข้อสุดท้าย ทางเกมไอคอลลอะคาเดมี่ ไม่อนุญาตให้ เกมไอคอลลออกจากอะคาเดมี่โดยเด็ดขาด

"เนื่องจากเรายังอยู่ในขั้นทดลองวิจัย และเกมไอคอลลหลายคนมี พิเศษที่เป็นอันตรายถึงขั้นทำลายล้างโลกได้ ทางเราจึงต้องทำการ ควบคุมพวกคุณอย่างเคร่งครัด

"และที่สำคัญที่สุด...เมื่อคุณตายในเกม คุณสามารถฟื้นได้ตลอด เวลา แต่ในโลกแห่งความจริง...เมื่อคุณตายแล้วก็คือตายจริงๆ

"หวังว่าคงเข้าใจนะ เอละ ลอเรนท์ ฟิลค์ มีอะไรจะถามอีกหรือไม่"

นิทานจบแล้ว...

แต่ในใจลอเรนท์กำลังสับสน เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี

"แล้วเจ้าหญิงล่ะครับ" ลอเรนท์ถาม น้ำเสียงดูกังวลอย่างปิดไม่มิด

"เจ้าหญิงแอนนาเบลล์นะหรือ" ผู้อำนวยการกล่าวกั๊กหัวเราะนิดๆ "ถ้าเจ้าหญิงทราบ คงดีใจที่คุณซื่อสัตย์และยึดมั่นกับเธอขนาดนี้...แต่ ไม่ต้องห่วงหรอก เจ้าหญิงคงปลอดภัย"

"ปลอดภัย!" ลอเรนท์ตาโต รู้สึกโล่งใจทันที "คุณช่วยเจ้าหญิง จากมังกรแล้วหรือครับ"

"หืม..." ผู้อำนวยการแสดงท่าทีครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ "คุณเนียเข้าใจ ยากเหมือนกันนะ เขาเป็นว่า ผมสรุปให้..."

"คุณไม่มีความจำเป็นต้องปราบมังกรเพื่อช่วยเจ้าหญิงอีกแล้ว เพราะมันเป็นหน้าที่ของผู้เล่นเกม ไม่ใช่หน้าที่ของคุณในตอนนี้"

"ผมขอสิ่งให้คุณอยู่ที่นี้ให้นานที่สุด นั่นเป็นงานของคุณในฐานะ เกมไอคอลล

"ถ้าไม่มีอะไร ผมก็ขอตัวก่อน หากต้องการพบผมเป็นกรณี พิเศษ หรือมีข้อสงสัยเพิ่มเติม ให้สอบถามประชาสัมพันธ์เกมไอคอลลชั้น GI - 60 หรือเปิดคู่มือในเกียมอเตอร์ของคุณ

"ลอเรนซ์ ฟิลด์ ผมจะรอคุณนะว่า เกมไอคอลลกรุ่นอย่างคุณจะมีอีก
ฉันกระแสน้ำสร้างความนิยมกระฉูด ปฏิวัติวงการเกมเสมือนในยุคของสแตนด์-
ฟอร์ค หรือว่า...จะเป็นแค่เจ้าพ่อปากเหวที่รอวันตัดสินโทษให้ออกจากที่นี่
วันนี้กระแสน้ำตอบรับจากแฟน ๆ ของคุณไม่ค่อยคึกคะนอง ขอเตือนไว้
เลยว่าคงไม่ใช่เรื่องง่ายแน่ๆ ผมจะรอคุณว่าคุณจะเพิ่มความนิยมของตัวเอง
ได้อย่างไร

"อย่างไรก็ตาม ยินดีต้อนรับสู่เกมไอคอลลอะคาเดมี่อีกครั้ง ที่นี้จะ
เป็นสวรรค์หรือนรก...ขึ้นอยู่กับคุณ"

สิ้นเสียงของผู้บรรยาย ลอเรนซ์ก็ได้แค้มนิ่งเงียบ ทำอะไรไม่ถูก
อยู่พักใหญ่

ทั้งว่ารุ่น งุนงง สับสน ประหลาดใจ แปลกที่ ไม่เข้าใจ ทุกอย่าง
ผสมปนเป

แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าหญิงปลอดภัยแล้ว!

เท่านี้ลอเรนซ์ก็สบายใจ

หมายเหตุ :

1. ดิจิทัล (Digital) หรือในบัญญัติศัพท์ว่า เซิงเลข ในระบบ
ข้อมูล เป็นวิธีแทนความหมายของข้อมูลในรูปแบบของตัวเลข ในที่นี้
หมายถึงลักษณะการเก็บข้อมูลของระบบคอมพิวเตอร์

2. กราฟิก (Graphic) เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง
สัญลักษณ์หรือภาพ ในที่นี้มีความหมายในแง่ภาพที่แสดงผลด้วย
คอมพิวเตอร์

3. เครื่องเล่นวิดีโอเกม (Video game console) คือ เครื่องใช้
ไฟฟ้าที่ใช้ในการเล่นวิดีโอเกม โดยแสดงผลภาพผ่านทางหน้าจอภายใน
เครื่องหรือโทรทัศน์

บทเรียนที่ 04

ค่ายเกมสิ่งกีดขวางๆ

บริษัทผลิตเกมที่เซ็นสัญญาเพื่อใช้ระบบเอแอลไอ
กับเกมไอคอลลอะคาเดมี่ ได้แก่
ค่ายเกมซิลเวอร์โซน (Silver Zone) ฉายาแชมป์รุ่นเดอะไรท์เทียมทาน
ค่ายเกมแอคซิส (AXIS) ฉายาน้องใหม่ไฟแรงล้านโวลต์
ค่ายเกมโลลลิป๊อป (Lollipop) ฉายาน้ำหวานโลกดิจิทัล
ค่ายเกมเวิลด์ฟัน (World Fun) ฉายาโจ๊กเกอร์วงการเกม
"แล้วค่ายของผมล่ะครับ" - ลอเรนท์ ฟิลด์
"แจ้งไปแล้วไง" - ใครสักคนตอบ

ฉากที่ 3 : ถ้ำหินลึกลับ

คำต่อไปเป็นฉากค่อนข้างมืด รูปแบบการเดินทางไม่ใช่เส้นตรง
หน้าหลังขึ้นลงเหมือนคำที่แล้ว แต่เป็นขวาช้ำหน้าหลัง ไม่สามารถ
กระโดดขึ้นลงได้

ลอเรนท์กำลังเดินวนไปวนมาอยู่ในเขาวงกตของถ้ำหินลึกลับ
คำนี้ไม่มีศัตรูร้ายกระตุกให้ต่อสู้ แต่มีสิ่งที่ทำทนายกว่าคือ หาทางออกจาก
ที่นี่และรอดพ้นจากกับดักที่ซ่อนอยู่ในแผนที่

ลอเรนท์จำไม่ได้ว่าตายไปแล้วเท่าไร แต่เขารู้สึกเหมือนความ
ทรงจำถูกซ่อนทับด้วยข้อมูลจากการลองผิดลองถูกมากมายหลายหน จน
บางครั้งก็เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า 'เคจาวู'

ทางนี้เคยมาแล้วนี่นา นี่มันไม่ใช่ทางที่ถูกหรอคะ
อย่างน้ำ นั่นมันกับดัก ม่ายยย อย่าไปทางนั้นน

ทางนี้ต่างหาก เชื่อผมหน่อยสิ

แต่ไม่ว่าลอรেন্টจะตะโกนตู้อะไร จะพยายามหลบหลีก คืบรนแค้ไหน เขาก็ยังผิดพลาดและตายซ้ำซากอยู่ดี

ก็อย่างว่า...เขาไม่สามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ทั้งหมด

เพราะเขากำลังถูกควบคุมจากสิ่งที่เรียกว่า 'ผู้เล่น'

ซึ่งบางครั้งก็มีผู้เล่นซาดิสม์หลายคน พวกเขามักชอบเล่นเจ็บๆ แต่ไม่เคยจำ

'...ศูนย์เกมไอคอลลอะคาเดมีทั้งหมด 100 ชั้น

'โดยชั้น GI - 99 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุด ไม่นอนุญาตให้เข้าไปโดยมิได้รับอนุญาต เนื่องจากเป็นที่พักของผู้อำนวยการจอร์จ สมิธ'

เสียงคู่มือแนะนำสถานที่จากเกียมิตอร์กำลังสาธยายให้ลอรেন্ট ฟังไปเรื่อยๆ

'...ชั้น GI - 00 คือ ส่วนติดต่อกับบุคคลภายนอก ที่จัดจำหน่ายตั๋วเข้าชม และขายสินค้าที่ระลึก

'GI - 01 คือ เพลย์เซนเตอร์ สำหรับจัดกิจกรรมเกมเพลย์ประจำสัปดาห์

'ตั้งแต่ชั้น GI - 00 จนถึง GI - 49 ไม่นอนุญาตให้เกมไอคอลลเข้ามาใช้ โดยจะเปิดทำการบางชั้นเฉพาะช่วงเวลาจำเป็นเท่านั้น...'

ลอรেন্টกำลังยืนอยู่บนสัคว์พาหนะน่ากลัวอีกแล้ว แต่คราวนี้ เหมือนจะเป็นคนละตัวกัน รู้สึกจะชื่อเกียเอเลเวะไรศูนย์หนึ่งสักอย่าง

ลิฟต์กำลังเคลื่อนที่สูงขึ้นเรื่อยๆ จนลอรেন্টเริ่มตัวสั่น มันเคลื่อนที่เร็วๆ ซ้ำๆ เป็นจังหวะไปตามชั้นต่างๆ ประกอบการแนะนำของเกียมิตอร์

'ทางเกียมิตอร์ได้รับคำสั่งจากทางศูนย์อะคาเดมีเพื่อจัดสรรที่พักอาศัยของคุณลอรেন্ট ฟิลด์

'เกมไอคอลลอะคาเดมี แบ่งที่พักออกเป็น 5 รูปแบบ...'

เบื้องหน้าลอรเรนที่มีแสงส่องออกมาจากเกียมิตอร์เป็นสัญลักษณ์
ต่างๆ มีรูปดาวเปล่งแสง รูปตัวเอ็กซ์สีค้ำแดง รูปสามเหลี่ยมสีเงินต่อกัน
เป็นสี่เหลี่ยม รูปไอคอนผู้ชายกับผู้หญิง

'ระดับแรกสุด คือ หอดวงดาว หรือ วีไอพีท็อปสตาร์ (V.I.P. Top
Star)

'ที่พักสำหรับเกมไอคอลละแนนไหวคสูงสุดห้าอันดับประจำสัปดาห์
สังเกตได้จากป้ายแสงแสดงผลเหนือศีรษะ จะมีสัญลักษณ์รูปดาวปรากฏ
อยู่หน้าชื่อของพวกเขา

'เกมไอคอลลเหล่านี้จะได้สิทธิพิเศษเหนือระดับกับการเป็นเจ้าของ
ที่พักทั้งชั้น ซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันจนไม่จำเป็นต้องเข้ามาใช้
พื้นที่ส่วนร่วมกับเกมไอคอลลคนอื่นๆ

'หอพักดวงดาวตั้งอยู่ที่ชั้น GI - 94 จนถึง GI - 98

'GI - 98 คือ หอดวงดาวไดมอนต์ สำหรับเกมไอคอลล คะแนน
ไหวคอันดับ 1

'GI - 97 คือ หอดวงดาวแพลตตินัม สำหรับเกมไอคอลล คะแนน
ไหวคอันดับ 2

'GI - 96 คือ หอดวงดาวโกลเดน สำหรับเกมไอคอลล คะแนนไหวค
อันดับ 3

'GI - 95 คือ หอดวงดาวซูพีเรียร์ สำหรับเกมไอคอลล คะแนนไหวค
อันดับ 4

'GI - 94 คือ หอดวงดาวพรีเมียม สำหรับเกมไอคอลล คะแนนไหวค
อันดับ 5

'สมาชิกของหอดวงดาว ได้แก่ โลธ, ฟลินน์ แมคเจลแลน, ลูซี่
ควินน์, AT-112-8514 และ แองเจลล่า ลา ออเครย์ ตามลำดับ'

เกียมิตอร์ยังอุทิศสาร์โขว์ภาพห้องพักสุดหรูยิ่งกว่าปราสาทพระ
ราชาไอ้อวคให้ค่อใครจินาเล่น

'ระดับถัดมา คือ หอไฮคลาส ชั้น GI - 93

'ที่พักรักษาตัวพิเศษสำหรับเกมไอคอลลสังกัดค่ายเกมแอดซิส เนื่องจากเกมไอคอลลจากค่ายนี้สร้างผลงานที่น่าประทับใจ อีกทั้งค่ายเกมยังเป็นสปอนเซอร์หลักสนับสนุนเงินทุนให้เกมไอคอลลอะคาเดมีมาโดยตลอด ทางเราจึงตอบแทนด้วยการสร้างที่พักชั้นเลิศที่หรูหราไม่แพ้หอคองคาว แต่มีพื้นที่ขนาดเล็กกว่า เนื่องจากต้องสร้างห้องเดี่ยวหลายห้องภายในหนึ่งชั้น'

ลอเรนท์ซึกเริ่มนึกสงสัยแล้วว่าตัวเขาจะได้พักที่ไหน

'ต่อไป คือ หอซิลเวอร์ ชั้น GI-92 สำหรับเกมไอคอลลสังกัดค่ายเกมซิลเวอร์โซน

'และสุดท้าย คือ หอหญิง และ หอชาย ชั้น GI-91 เป็นที่พักระดับปกติที่ไม่มีอะไรพิเศษเหนือกว่าเกมไอคอลลทั่วไป สำหรับค่ายเกมโลลิบิออสตูดิโอ และเวิลด์ฟัน เนื่องจากยังมีเกมไอคอลลจำนวนไม่มากนัก จึงได้รวมที่พักให้อยู่ในชั้นเดียวกัน

'แน่นอนว่า คุณลอเรนท์ ฟิลด์ จะได้พักในหอชาย'

แล้วลิลฟ์ก็ยอมจอกินที่สุด

อาณาจักรเกียเป็นที่แปลกสำหรับลอเรนท์ นอกจากจะมีพื้นที่ใน
แนวคิงมากกว่าพื้นที่ในแนวราบซึ่งแตกต่างจากอาณาจักรเทลแลนด์ที่มีแค่แนวราบโดยสิ้นเชิง วัสดุที่ใช้ก่อสร้างอาณาจักรก็ไม่ใช่หิน ดิน ทราบ อิฐ ไม้ ฟาง แต่เป็นวัสดุเงินแวววาว บ้างก็เป็นวัสดุมัน บ้างก็ค้ำน บ้างก็เป็นประกายกากเพชร หลากสีสันผสมปนเปซึ่งเขาไม่เคยเห็นมาก่อน

ลอเรนท์สังเกตอีกอย่างว่า หน้าตาของทุกเมือง (หรือชั้น) มีลักษณะเรียบๆ ล้ำๆ เหมือนหลุดมาจากนิทานโลกอนาคตจริงๆ

พอเขาทราบข่าวจากพระราชาก็ว่าเจ้าหญิงปลอดคภัยคิ ลอเรนท์ก็หายห่วงเป็นปลิดทิ้ง เพราะเขาถูกสั่งให้อยู่ที่นี่ หากเจ้าหญิงคอกอยู่ในอันตราย เขาเองก็ไม่ว่าต้องทำอะไรเช่นกัน

อันที่จริง ถ้าเจ้าหญิงมาอยู่ด้วย เขาก็อาจจะสบายใจขึ้นไม่น้อย

ทว่าลอเรนทกลับได้แต่เศร้าใจ เขาเป็นเพียงแค่ชาวไร่ ไม่คู่ควรกับ
เจ้าหญิงหรือก ปล่อยให้พระองค์มีความสุขต่อไปน่าจะดีกว่า

'สวัสดิ์ ลอเรนท ฟิลด์ หอชาย ยินดีต้อนรับ' จากนั้น บานประตู
สีเงินก็เลื่อนเปิดออก พร้อมกับ...

ปู ปู ปู

"เซอร์ไพร์ส ยินดีต้อนรับอาหารจานใหม่ สังหรณ์ใจอยู่แล้วว่าจะ
ได้อยู่โต๊ะเดียวกัน...ไม่สิ ยังไงเจ้าก็ต้องกินนี่ละ อร่อยจัง"

ลอเรนทหลับตาปี เสียงจุกกรวยพลูและสเปร์ยสายรุ้งทำให้เขา
ตกใจไม่น้อย มือพยายามควานหาคาบจิ้นมาซักตามสัญชาตญาณ

อ้าว แล้วคาบไปไหนล่ะ...

อย่าบอกนะว่า เขาหลงมาอยู่ที่นี่ แต่คาบคั้นไม่หลุดตามมาด้วย?!
ไม่น่าา...ไม่จริงจิง

เมื่อเห็นว่าเสียงเจียบลงแล้ว ลอเรนทจึงค่อยๆ เปิดตาขึ้นอย่าง
กล้าๆ กลัวๆ

"สายรุ้งนี่กินได้ อร่อยด้วย เป็นเฮลลีย์ ป้าทำเอง ลองชิมมัย" ชาย
ร่างท้วมในชุดพ่อครัวกำลังยิ้มแป้นต้อนรับเขา ลอเรนทรับสายรุ้งที่เพิ่ง
โคนฉีกอค์หน้ามาแบบงงๆ

"อ้าว เคี้ยวกรุบกรับอูโย กินเลย กินเลย อร่อย อร่อย" จู๋ๆ ชาย
พ่อครัวก็ลากเขาเข้ามาในห้องแบบมีนๆ

ลอเรนทเห็นสภาพห้องแล้วตะลึงไม่น้อย นี่มันสมรภูมิลบหนือเนี่ย!

ห้องนี้เหมือนจะเป็นห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่... แต่เพราะข้าวของ
เครื่องใช้ทั้งหลายแหล่ล้วนแตกหัก พังยับเยิน กะเรียวกะราด กระจุกกระจาย
ละเหะไม่เป็นท่า เขาจึงรู้สึกว่ห้องนี้แลดูแคบลงถนัดตา ซึ่งตัวการที่ทำให้
เป็นเช่นนี้คงไม่แคล้วชายตัวแคงที่นระเบิดร่างยักษ์ที่เอาแต่ทุบตีข้าวของ
อย่างเมามันตลอดเวลา รวากับกำลังคำแช่มะละกอปูปลาห้าตามงาน
เทศกาลในเทลแลนด์

แต่ดูเหมือนคนอื่นๆ จะไม่ใส่ใจกับความรกนี้เลย ชายกาสิโนเอาแต่

นั่งเล่นไฟคนเดียว พุดคนเดียว ยิ้มคนเดียว หัวเราะคนเดียว ขณะที่ชาย
พ่อครัวตัวอ้วนกลับเข้าครัว จับตะหลิว เหวี่ยงกระทะ เคาะหม้อ รั้วมีค
บนเตียงต่อไป ลอเรนท์มองการทำอาหารอันน่าทึ่ง รวดเร็ว คล่องแคล่ว
ฉับไว ฝีมือระดับนี้ แม้แต่คนครัวในปราสาทพระราชาก็คงสู้ไม่ได้แน่ ทว่า
วัตถุประสงค์แต่ละอย่างที่เขามาใช้ทำอาหารนี้สิ บางอย่างก็เป็นเศษเฟอร์นิเจอร์
ที่เจ้าแคงระเบิดเพิ่งทำพังไป บางอย่างก็เป็นเส้นผมของเขาเองที่ไม่รู้ใคร
เค็ดไปตั้งแต่เมื่อไร

"ลูกค้ารอแป๊บนึงนะ ปากำลังผัดเฟอร์นิเจอร์ให้เจ้ากินอยู่"

ลอเรนท์รู้สึกสะพรึงพิลึก รสชาติคงต้องเหมือนเห็ดพิษแน่เลย

"Outside may be unusual, but it's delicious a lot!" ชายกาสิโน
หันมาพูดอะไรไม่รู้กับเขา พร้อมยิ้มโชว์ฟันเรียงสวยซึ่งมีสัญลักษณ์ไฟไว้
ทุกซี่ ถ้ามองไม่คิดจะนึกว่าฟันผุ มีหนอนไซตลอคเวลา

"แบงเกอร์กำลังชิมเจ้าอยู่ อร่อยมั๊ย" ชายพ่อครัวว่า ขณะที่มือทำ
อาหารเป็นพัลวัน "อาจกลืนยากหน่อย แต่เคี้ยวไปเรื่อยๆ ละ เกมเคอะ
แบงเกอร์ปรุงแค่แพคเกจภาษาต่างชาติ เขาเคยภาษาพวกเราไม่เป็น แต่
เขากินได้นะ"

ลอเรนท์ยังฟังยั้งง เขากำลังคิดว่าถ้าไม่ฟังเลยอาจจะเข้าใจกว่านี้

"Yep, daddy is right!"

"ไม่อร่อย! แย่ แย่ รสชาติแย่มาก!" ชายพ่อครัวยกตะหลิวชี้หน้าหา
เรื่องแบงเกอร์ "ป่าชื่อปะป่า ไม่ใช่แค่นี้"

แบงเกอร์ยิ้มหล่ออย่างไม่ใส่ใจจนก ก่อนจะหันมามองลอเรนท์

"Wanna bet?" ชายกาสิโนยื่นสำรับไฟให้เขา พร้อมยิ้มอย่างมี
เลศนัย

"ม่ายยย อย่าน้าาา ไหม้แล้วว" ชายพ่อครัวที่เรียกตัวเองว่าปะป่า
รีบวิ่งพรวดพรากมาถันลอเรนท์ออกไป

ลอเรนท์สะดุ้งตกใจ เขาทำอะไรผิด

ปะป่ายื่นถาดข้าวผัดหน้าตาประหลาดให้เขา ลักษณะคล้ายกับ

ข้าวของเครื่องใช้ที่ถูกย่ส่วนผสมปนเปเหมือนบ้านตุ๊กตารวมมิตรเป็นอาหารหนึ่งจาน โดยมีเส้นผมของลอเรนที่บดผงโรยไว้เป็นเครื่องปรุง

"ห้ามกินไฟ ห้ามปรุงพ่นกับเบงเกอร์นะ!" ป๊ะป๋าเตือนด้วยสีหน้าจริงจัง "เพราะเจ้าไม่มีวันกินหมดก่อนเขา แกรมยังโคนกินไม่เหลือแม้แต่กางเกงใน! ว่า วัตถุคิบหมคอีกละ"

ลอเรนที่เกาหัวแกรกๆ ก่อนจะมองถาดอาหารที่ถูกยัดเยียดมาให้ไม่รู้ว่ามีกินได้จริงหรือเปล่า

"Just eat, or daddy will be angry." เบงเกอร์พูดภาษาประหลาดอีกแล้ว ลอเรนที่ฟังไม่รู้เรื่องเลย แต่ด้วยท่าทางเอนนี้ปวดคอประกอบการพูด ทำให้ลอเรนที่รีบหยิบอาหารกลักริ้นเข้าปากทันทีโดยไม่ทันคิด

"ว้าว อร่อย!" ลอเรนที่เอามือปิดปาก เฮ้ย เขาไม่ได้ตั้งใจพูด ทำให้ปากมันขยับไปเองละ แต่มันก็อร่อยจริงๆ ไม่น่าเชื่อว่าวัตถุคิบขยะจะทำอาหารให้อร่อยได้ สุกยอด!

"ใช่มั้ยละ" ป๊ะป๋ายิ้มตาหย้อยอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะหันไปนิ้วหน้าใส่เบงเกอร์ "ป๋าไม่ได้ซื้อแคคคี่!"

"ง่ำๆ ง่ำๆ ง่ำๆ"

ลอเรนที่เริ่มรู้สึกเหมือนเป็นคนคิดยา อยากจะหยุดกินอาหารของป๊ะป๋าแต่ไม่สามารถหยุดได้ แกรมยังกินมูมมามจนปากเลอะเทอะ ทำไมทำไม่กิน ไม่ไหวแล้ว อิ่มแล้วนะ หยุดสักที ฆ่ายย พอแล้วว

"เอาละ เมหนูใหม่ คงยังไม่รู้จักเมนูเก่าประจำร้านอย่างเรา ชิมชะหน่อย อาหารอร่อย"

ลอเรนที่สะอื้น ป๊ะป๋าฉกแขนข้างซ้ายของลอเรนที่ซึ่งกำลังยกขึ้นมาเช็ดปากพอดี ป๊ะป๋าเอาเกี่ยมิเตอร์ของตัวเองมาแตะกับเกี่ยมิเตอร์ของเขา

'เกมไอคอลลป๊ะป๋า ต้องการเพิ่มคุณเป็นเพื่อน ตกลงหรือไม่'

"กินเลยสิ" ป๊ะป๋าคะยั้นคะยอ

พอลอเรนที่ตอบรับ เกี่ยมิเตอร์ก็ปรากฏภาพป๊ะป๋าโพสค์ทำโชว์พุง

มีตะหลิวเป็นอุปกรณ์ประกอบ พร้อมแสดงข้อมูลประวัติเหมือนกับที่เขาเคยเห็นในวันแรกที่มาที่นี่ มีรหัสตัวเลขอักษรยาวๆ ชื่อปิ๊ะปา จากเกมปิ๊ะปาเซฟ ประเภทเกมทำอาหาร สังกัดค่ายเกมที่ชื่อว่าเวิลด์ฟัน เกมเมกเกอร์คือเมจิกทีม กลุ่มลูกค้ำเป็นเด็ก สายเฉพาะปกติ คลาสตัวประกอบ ลักษณะจำเพาะคือซิลๆ เป็นข้อมูลที่ลอเรนท์ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนักว่ามันคืออะไร

แต่ก็ยังมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ที่ทำให้เขารู้จักปิ๊ะปา ในนั้นบอกว่าปิ๊ะปาเป็นหัวหน้าพ่อครัวยอดฝีมือ ไม่ว่าจะทำอะไรก็อร่อย ใช้อะไรก็ได้เป็นวัตถุดิบ สามารถผัดคหะให้กลายเป็นเมนูจานเด็ดได้ หน้าที่ของปิ๊ะปาคือการเป็นผู้ช่วย สอนให้ผู้เล่นทุกท่านกลายเป็นเชฟมือหนึ่งระดับโลก มีอาวุธกับพลังเป็น กระทะ หม้อ ตะหลิว มีด เขียง ทัพพี เตา มีสไลแกนคือ 'อร่อยจัง' 'ลองชิมมั๊ย' 'กินสิ' 'วัตถุดิบหมด' 'ไหม้แล้ว!'

ลอเรนท์ได้แต่อ้าปากค้างกับข้อมูลสุดประหลาดของปิ๊ะปา ยิ่งเจอหมายเหตุข้อสุดท้ายเขายิ่งสะพรึง มันบอกว่า หากเกมไอคอลลคนอื่นกินอาหารของปิ๊ะปาลงไปจะต้องพูดคำว่า "ว้าว อร่อย!" ทุกครั้ง และไม่สามารถหยุดกินได้เลยจนกว่าอาหารจะหมดจาน ที่แท้มันเป็นแบบนี้เอง

แต่พอลอเรนท์ได้สติ ก็เพิ่งเห็นว่าตัวเองถูกปิ๊ะปากว่าข้อมือไปแตะกับเบงเกอร์และชายแดงระเบิดเรียบร้อยแล้วเช่นกัน

มันขึ้นแสดงข้อมูลของเกมไอคอลลทั้งสองเช่นเคย เบงเกอร์ จากเกมที่ชื่อว่าเคอะเบงเกอร์ ซึ่งเป็นเกมการพนัน ส่วนบ๊อบบี้มาจากเกมบ๊อบบี้บอมบ์ ซึ่งเป็นเกมปริศนา ทั้งสองเกมเป็นรูปแบบเกมอาเขตเหมือนกัน ซึ่งลอเรนท์ก็ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก แต่ทั้งปิ๊ะปา เบงเกอร์ และบ๊อบบี้ล้วนมาจากค่ายเกมที่ชื่อว่าเวิลด์ฟัน เกมเมกเกอร์คือเมจิกทีมเหมือนกัน แต่เบงเกอร์กับบ๊อบบี้เป็นคลาสตัวร้าย

ข้อมูลของเบงเกอร์คือ เป็นชายเจ้าเล่ห์ลึกลับเจ้าของบ่อนการพนันในกาสิโนลับใต้ดิน ณ เมืองลาสเวกัส ไม่เคยมีใครรู้ประวัติที่แท้จริง รู้แค่เพียงเสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าพนันร้อยครั้งชนะร้อยคา เป็นเจ้ามือที่

ไม่เคยมีใครเอาชนะได้เลย เกมไฟที่ถนัดมากที่สุด คือ โป๊กเกอร์ ใช้อาวุธ และพลังเป็นไฟกับควง ท่าไม้ตายหรือรอยัลสเตอร์คพลัส สโลแกนคือ 'Wanna bet' และยังมีหมายเหตุระบุว่าเกมเดอะแบงเกอร์เป็นรูปแบบภาษาต่างประเทศ ไม่มีการแปลเป็นภาษาปกติ

ส่วนบ๊อบบี้มีข้อมูลทั่วไปคือ เป็นตัววางระเบิดจอมวายร้าย กินอะไรไม่รู้เป็นอาหาร และอุจจาระออกมาเป็นระเบิดทุกๆ สิบลูกต่อวินาที อาวุธกับพลังคือ ระเบิดชี้แตก ผายลมไดนาไมต์ และสารพิษระเบิดมากมายที่ลอรেন্টเห็นแล้วรู้สึกอยากเอามืออุดจมูกพิกล ท่าไม้ตายชื่อว่ากอริลลาบอมบ์ที่ไม่รู้คืออะไร มีสโลแกนคือ 'บอมมม! ทุมมม!' หมายเหตุได้ระบุไว้ว่าเกมของบ๊อบบี้มีแต่เสียงประกอบจึงไม่มีข้อมูลค่านาสื่อสาร และบ๊อบบี้จำเป็นต้องกินยาท้องผูกทุกๆ หนึ่งชั่วโมงในสถานะปลอดภัย

ลอรেন্টมองคูประวัติของแต่ละคนด้วยความรู้สึกบอกรับไม่ถูก เขา รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนปกติขึ้นมาโดยพลัน

"โอ้ อร่อย เจ้าสังกัดคริวเพลย์บ็อกซ์หรือ ภัตตาคารนี้เจ๋งไปแล้วนิ" ป๊ะป๋าแสดงท่าที่ตื่นเต้นตกใจ

"เจ๋ง?!" ส่วนลอรেন্টก็รู้สึกงงและอึ้งในเวลาเดียวกัน

"ช่วยยย เจ้าจกินให้อรอยนะ ป่ามีวัตถุคิบเยอะ ต้องใช้ปรุงเป็นเมนู คริวเกมี่ร่วมทำอาหารกับฟาร์มเกียคือ คริวคัม คริวทอค คริวนี้่ง และคริวย่าง"

ลอรেন্টยั้งพั้งยั้งมีน อะไร ฟาร์มมา คัมมา ทอคมา นึงๆ ่างๆ แต่กระนั้นป๊ะป๋าก็ยังคงปรุงแต่งอย่างสนุกสนานต่อไป โดยไม่สนว่าผู้ฟังจะอยากกินหรือกินได้หรือเปล่า

"ป่าจะพุดถึงคริวคัมก่อน คัมเปื่อยๆ นานา เคือคปุคๆ จนได้ที่"

"ซิลเวอร์โซน คริวเกมเก่าแกที่ก่อกั้งโดยตระกูลซีนิธเซเปียล เป็นผู้นุกเบิกวัตถุคิบเกมโดยเริ่มจากการกินจุด เคยเคี้ยวเกมกินจุดมัย คอท-แมนนะ อร่อยเหาะ เป็นคริวเกมี่มีรสชาคิหลากหลาย คัดสรรวัตถุคิบคุณภาพเยี่ยม ความอรอยคงที่ไม้แปรเปลี่ยน ตกแต่งอาหารงคงามชวน

รับประทาน ใส่ใจในคุณภาพทุกเม็ดทุกความละเอียด เรียกได้ว่าเป็นราชันแห่งครัวเกมเลยละ"

ลอเรนท์พอเข้าใจแล้วว่า ซิลเวอร์โซนเป็นอาณาจักรมหานาถที่ยิ่งใหญ่

"ต่อมาคือครัวทอด ไฟแรงๆ ทอดให้สุก กรอบกรอบได้ที เคี้ยวมัน หยุคไม่ได้

"แอกซิส คอนนี่เป็นครัวเกมมีอวางอันดับหนึ่ง แม้จะเพิ่งเปิดร้านได้ไม่นาน ไม่ได้มีฐานวัตถุดิบคุณภาพเลิศแบบครัวคัม แต่ด้วยคุณสมบัติเครื่องครัวสุดล้ำยี่ห้อเป็นเอกลักษณ์ พนักงานทุกคนตั้งแต่หัวหน้าเซฟยันคนล้างจานก็ยังคงเท่ ประสิทธิภาพสูง และทรงพลัง ดังที่เจ้าของภัตตาคาร สเตลล่า แอนดิสัน เคยคายเอาไว้ว่า 'ขอแค่ทำให้ผู้เล่นรักครัวละครได้ เกมนั้นก็ประสบความสำเร็จ' "

ลอเรนท์พยักหน้าเข้าใจ แอกซิสคงเป็นอาณาจักรขนาดกลาง แต่มีพระราชอาและทหารที่กล้าแกร่ง แม้แต่มหานาถยังหวั่นเกรง

"แต่ป่าไม่ค่อยปลื้มครัวทอด ของทอดกินมากๆ ก็อ้วน แลมยังร้อนใน มาพูดถึงครัวหนึ่งดีกว่า อ่อนนุ่ม เคี้ยวหนีบหนับ ใส่ทะลัก ง่าย

"โลลิป๊อปปสตูดิโอ ไม่ต้องสลักอาหาร เพราะครัวนี้ไม่มีพ่อครัว มีแต่แม่ครัว โอ้ว แบบนี้ป่าปลื้ม อาหารภัตตาคารนี้หน้าตาน่ารัก จัดจานเช็ทซี่ น่ากิน ชวนเจียะ อู๊ส ตามัวร์รสชาติอร่อยมั๊ย ก็โอเคนะ แม้คุณภาพจะค่อนข้างธรรมดา แต่ตกแต่งอาหารก็ก็น้ำลายหกไปกว่าครึ่ง

"แต่เจ้าจงเช็คน้ำลายเสียเถิด ได้จ้องอมยิ้มบนฟ้าที่ห้ามเลีย ครัวนี้ไม่ต้องรับเจ้าแน่ๆ คัญกฏของภัตตาคารที่ตั้งไว้ชัดเจนว่า 'ห้ามเกมไอคอลลจากค่ายโลลิป๊อปปอยู่กับเกมไอคอลลเพศชายโดยเด็ดขาด' ได้กลิ่นอาหารหรือยัง"

ลอเรนท์คิดในใจ โลลิป๊อปปสตูดิโอคืออาณาจักรที่มีแต่ผู้หญิงและไม่ต้องรับผู้ชายเธอ...มีเมืองแบบนี้ด้วยแฮะ

"ต่อมา ครัวสุดท้าย ครัวย่างของป่าเอง ลองชิมมั๊ยละ"

ลอเรนที่รีบส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว

"เวลด์ฟัน ครัวป่าเป็นคริวจังก์ฟูลส์ ปรงทีละเยาะๆ กินง่ายขายคล่อง เคี้ยวได้เรื่อยๆ ไม่เบื่อ มีทั้งบริการแบบกินในร้านเหมือนคริวทั่วไปและบริการห่อกลับบ้านในรูปแบบกระดาษเกมบนเว็บไซต์ หรือใส่กล่องแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ ซึ่งเฮียปีเตอร์ แม็กซ์ เจ้าของภัตตาคารเน้นให้ลูกค้ากินอิมมอนอลับ ส่วนรสชาติและหน้าตาซิลๆ สบายๆ พอกินได้ก็อร่อยละ"

"Yes, wanna bet?"

"บอมมมม! คুমมมม!"

แม้แต่เพื่อนร่วมคริวทั้งสองก็เห็นด้วย เวลด์ฟันคงเป็นอาณาจักรบ้านนอกคอกนาที่ไม่ค่อยใส่ใจการเมืองรอบคานสักเท่าไร

"พอกินเสร็จ ป่าเลยเริ่มหิว ภัตตาคารเพลย์บ็อกซ์นะไม่ได้ร่วมปรุงรสกับฟาร์มเกีย แลมยังเจ๊งไปแล้วด้วย แต่ทำไมถึงมีเค็กเสิร์ฟอย่างเจ้าได้ โอ้ เลิกกินเหอะ ป่าอิมแล้ว" ปะป่ายกไหล่เอากะทะพาดบ่า "กินเสร็จแล้วเจ้าก็รีบไปถ่ายซะ ฟรุ้งนี่ป่าจะไปเข้าคอกตัวประกอบ"

"คอกตัวประกอบ?" ลอเรนที่ฟังแล้วไม่เข้าใจ แต่พยายามอยู่ "ผมไม่แน่ใจ...แต่ผมน่าจะเป็น...เอ่อ...ฮีโรนะครับ"

เคร้ง! ครีน! โครม!

ปะป่าเผลอปล่อยเครื่องคริวสุดโปรดหล่นแตก แบนเกอร์ถึงกับสับไฟในมือพลาคจนกระจาย ส่วนบ็อบบี้สะอึกขาตัวเองล้มลงกระแทกพื้นจนเป็นรอยร้าว

"ฮา! อะไรนะ เมื่อกี้เจ้าสั่งเมนูอะไรนะ ฮีโร!!! ฮีโรอ่านะ!" ปะป่าร้องเสียงหลงขณะหยิบมีดคีโต้ขึ้นมาชี้หน้าเขา

ทุกคนดูตกใจและหวาดกลัวสุดขีด

"ครับ?" จนลอเรนที่รู้สึกกระสับกระส่าย

"เจ้าจกิน" ปะป่าพูดน้ำเสียงจริงๆ "ฟาร์มเกียนะ แบ่งออกเป็นสามคอก คือ คอกไก่หรือเล้าไก่ คอกหมู และคอกวัว"

"ครับ?" ลอเรนที่ยังฟังยั้งง ที่แต่อาณาจักรเกียก็มีแต่สิ่งสสาราสัตว์
หรือนี่

"ถึงป่าจะอยู่คอกหมู ถึงครัวของป่าจะไม่เคยย่างไก่ แต่ไก่เป็นอะไร
ที่รสชาติแย่มากแล้ว!"

"ทำไมล่ะครับ" ลอเรนที่เอียงคอสงสัย พยายามตีความว่าไก่อ่าจะ
หมายถึงฮีโร่

"หมูอร่อยที่สุด"

ลอเรนที่เลิกคิ้วอย่างงุนงง หมุกงหมายถึงตัวประกอบ ถ้าวันวัวง
หมายถึงตัวร้ายหรือเปล่านั้น

"ไม่เคยกลืนเธอ เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ไก่งามเพราะขน แคร่รสชาติ
ก็งั้นๆ ยังหยิ่งโยโส เอาแต่ฟักไข่กับชนกันไปวันๆ ส่วนวัวกระทิงก็ดูร้าย
เคี้ยวยาก เพราะฉะนั้นหมูอร่อยที่สุด"

"No, I deny, villain is the best!" แบนเกอร์เถียงกลับ

"บอมมม! คুমมม!" ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเสียงใคร

"เจ้าลองชิมดูนะ" ป๊ะป้ายังคงไม่จบเรื่องสัตว์ "แม้แต่เจ้าไก่เนโร
ยังย้ายมาคอกหมูเลย เจ้านั้นคายไว้ว่า เล้าไก่เป็นคังกระทะทองแดงไฟ
บรรลัยกัลป์ที่เผาผลาญเนื้อให้ไหม้ตลอดเวลา เวลาเขาเชือดไก่ เขาก็จะ
หักคอซ้าๆ ให้ทรมาน และถลกหนังออกมาอย่างโหดเหี้ยม"

"I think you too exaggerate, It just class for train hero's
performance." แบนเกอร์แย้งขณะเล่นไฟคนเดียว

"เขาว่าอะไรหรือครับ" ลอเรนที่ไม่เข้าใจที่แบนเกอร์พูด

"กินไม่เป็นแฮะ" ป๊ะป้าคงฟังไม่รู้เรื่องเหมือนกัน "แต่ไหนๆ ฟรุ้งนี้
ไก่อ่างเจ้าจะต้องถูกเสียบไม้ปิ้ง นั้นป่าขอแนะนำเมนูไก่ที่รสชาติแย่มากๆ
สามพันสี่นะ"

จากนั้นป๊ะป้าก็คว้าเกียมิเตอร์ของลอเรนที่ไปกอดอะไรบางอย่าง
ภาพของเกมไอคอลลทั้งสี่คนในเกมไอคอลละคาเคมีปรากฏขึ้นมา

ป๊ะป้าวงที่ภาพด้วยแสงสีแดง ภาพแรกเป็นชายมาคหนึ่งสวมชุดสูท

ใส่แว่นดำ ต่อมาเป็นเด็กหนุ่มผมยาวท่าทางร้ายกาจเอาเรื่อง ส่วนภาพ
สุดท้ายคือหญิงสาวหน้าตาน่ารัก ผมสีบลอนด์ยาวมัดผมสองข้างในชุด
แม่บ้านโลลิตา

"นี่คือไก่อีจี้ จากกรงเอสโอเอส" ป๊ะป๋าเริ่มไล่จากภาพแรก

"เจ้านี่มันไม่ใช่ไก่อีจี้ธรรมดา แต่มันเป็นไก่อีจี้หายาก! กินไก่อีจี้ทุกตัวใน
รัศมีไม่เหลือแม่แต่น จำรซชาติไว้ อยู่ห่างจากไก่อีจี้แล้วจะอร่อยที่สุด"

ลอเรนท์ฟังแล้วรู้สึกสยอง ไก่อีจี้หายาก! ไก่อีจี้หายาก! ไก่อีจี้หายาก!
เลย

"ต่อมาเจ้านี่เป็นไก่อีจี้พิช! น่าจะเป็นวัวมากกว่าด้วยซ้ำ!" ป๊ะป๋าชี้
ไปยังภาพเด็กหนุ่มที่น่าจะอายุพอๆ กับลอเรนท์ "หากเจ้าพบเห็นไก่อีจี้
ปลอกคอ...ฟลินน์ แมคเจลแลน จากกรงโพร์อาร์มี จงรีบกินมันก่อนที่มัน
จะกินเจ้านะ!"

ลอเรนท์กลืนน้ำลาย หมายความว่ายังไง ให้เขากินไก่อีจี้พิชเนี่ยนะ

"และสุดท้าย ที่ป๋าว่าไม่อร่อยที่สุดแล้ว คือ ไก่อีจี้ชอมบี้ เจ้ารู้จัก
ชอมบี้มั้ย"

ลอเรนท์ครุ่นคิดสักพักก่อนจะส่ายหัว เขาไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยิน
คำว่าชอมบี้เลย

"ชอมบี้มันเป็นวัตถุดิบที่รสชาติแย่มาก ไม่สมควรเอามาทำอาหาร
อย่างยิ่ง" ป๊ะป๋ากล่าวด้วยท่าทีขะแยง "ทั้งบุค เหม็นเน่า ไม่ต่างกับ
อาหารเสีย แต่ถึงชอมบี้จะรสห่วยแตกแค่ไหน แต่ไก่อีจี้ชอมบี้ คิวินน์จากกรง
ชอมบี้เมคคิลินเนอร์ช่วยก๊ว เพราะเป็นไก่อีจี้ชอมบี้ไง แถมไก่อีจี้ชอมบี้ยังมี
กระเพาะอุดมหาประโยชน์ เมื่อไหร่ก็ตามที่มีเสียงกริ่งโครมครามดังกระหึ่ม
แสดงว่าไก่อีจี้ชอมบี้พร้อมแล้ว ก็รีบยกผ้ากันเปื้อนขาวอมแพ้ไปเลยนะ ก่อน
จะโดนย่อยไม่เหลือซาก"

ลอเรนท์ฟังแล้วเข้าใจบ้าง ไม่เข้าใจบ้าง แต่กลับรู้สึกพะอืดพะอม
ชอบกล

อย่างไรก็ตาม ระหว่างที่ลอเรนท์กำลังมองภาพเกมไอคอลลแต่ละ

คนในหน้าจอ เขากลับรู้สึกสะอึกตาเกมไอคอลลคนหนึ่งอย่างบอกไม่ถูก
เด็กหนุ่มร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลาสวมบุรณแบบ เส้นผมสีทอง
ปลิวไสว ดวงตาสีส้มฉายประกายมุ่งมั่นมีพลัง เขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีขาว
คาดแถบน้ำเงินทับชุดกีฬา

"แล้วคุณนี่ล่ะครับ" ลอเรนที่ชี้ไปที่ภาพของเด็กหนุ่มคนนั้น

"โอ๊ะ เมนูไหน อ้อ เจ้าอยากกินไก่ฟ้าของฟาร์มเกียหรือ ลันใช้ได้
นี่" ป๊ะป๋าว่าพาลงเสียงปาก "ไก้โล้ธ จากกรงสปอร์ตโล้ธ สุกยอกไก่พันธุ์
คีที่ครัวทอดแสนจะภาคภูมิใจ เพราะมันพลิกวงการอาหารเกมกีฬาไปโดย
สิ้นเชิง"

ป๊ะป๋าเจียบไปสักพัก สีหน้าเริ่มง่วงนอน แต่ก็ยังพูดต่อ "ตั้งแต่ไก้
โล้ธเข้ามาอยู่ในฟาร์มเกียก็เป็นแชมป์ที่มหาชนอยากกินมากที่สุด อันคับ
หนึ่งไม่เคยตกจากอันคับอ่อย

"ไก้โล้ธรสชาติก็จริง แถมนี่เป็นพิษเท่าไร เพราะไก้โล้ธมีคู่ปรับ
เป็นวัวชื่อเอที วัวเอทียอมย้ายคอกมาอยู่เล้าไก่เพื่อแข่งไก้ชนกับโล้ธ จน
บัดนี้ก็ยังไม่รู้ผลว่าใครอ่อยกว่า อ้อ แต่เจ้าอย่าไปเคี้ยวไก้โล้ธเลย เพราะ
เจ้ามันนี่เป็นไก้ไ้"

"ไก้ไ้?" ลอเรนที่ขมวดคิ้วอย่างงุนงง ฟาร์มสัตว์เต็มหัวสมองจน
มึนตึบไปหมด

"ห้าวว ไม่อ่อยแล้ว ป๊ะป๋าอะ ไ้พรงนี้จะมีคาคิเมนูต่ออ อี"

แล้วป๊ะป๋าก็เดินแบกเครื่องครัวโซเซเข้าห้องของตัวเองไป เช่นเดียวกับ
แบงเกอร์ที่เก็บสารจับไฟและบิอมบี้ที่กลับไปทำลายข้าวของห้องตัวเอง
ต่อเช่นกัน เหลือเพียงลอเรนที่ซึ่งกำลังนั่งสับสนกับตัวเองอยู่ในห้องนั่งเล่น
ไม่ว่าอย่างไร ลอเรนที่ก็ยังไม่สามารถละลายคาจากภาพของโล้ธ
ได้เลย มันเป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก และเขาเองก็ตอบไม่ได้เช่นกัน

ลอเรนที่มีความรู้สึกประหลาดกับคนคนนี้

เขาลองทำแบบที่ป๊ะป๋าทำบ้าง ใช้นิ้วจิ้มลงไปทีภาพของโล้ธเพื่อ
เปิดดูรายละเอียด

รหัส ID.GI#SL-H-1297820-AX

ชื่อตัวละคร : ไลท์

จากเกม : สปอร์ตไลท์ (Sport light)

ประเภท : เกมกีฬา

รูปแบบ : เกมแอ็กชันอาร์พีจี

ค่ายเกมสังกัด : แอคซิส

เกมเมกเกอร์ : สเตลล่า แอนคิสัน

กลุ่มลูกค้า : เพศหญิง

สายเฉพาะ : ยาออย (Yaoi)

คลาส : ฮีโร

ไทป์ : เท่

ข้อมูลทั่วไป : อัจฉริยะแห่งวงการกีฬาค่ายอายุเพียง 17 ปี มีดวง
อันดับหนึ่งแห่งลีกเวิลด์คัพระดับโลก ระดับมืออาชีพ ทุกแขนงสาขาการ
กีฬา

อาวุธ/พลัง : Hyper Performance Mode ; Power Mode, Agile
Mode, Exact Mode

ท่าไม้ตาย :

- Mode + Mode ; P.A.X, P.E.X, A.E.X, A.P.X, E.P.X, E.A.X.

- All Mode

- Triple Mode (LeSport : Non-Delay) ; P.P.P., A.A.A., E.E.E.

สโลแกน : -

ข้อมูลอื่นๆ : ไม่มีการบันทึกเสียงพากย์

หมายเหตุ :

1. เกมจำลอง (Simulation Game) เป็นเกมประเภทจำลองสถานการณ์ต่างๆ ให้ผู้เล่นสวมบทบาทเป็นผู้อยู่ในสถานการณ์นั้นๆ

2. เกมจำลองการบริหาร (Tycoon Simulation) คือ หนึ่งในรูปแบบของเกมจำลอง เน้นจำลองการบริหารธุรกิจ ทั้งแบบผิวเผิน เช่น วางตำแหน่งสิ่งของ จ้างพนักงาน จนไปถึงระดับลึก เช่น ควบคุมการทำงานของพนักงาน ซื่อ/ขายหุ้น

3. เกมอาเขต (Arcade Game) เป็นเกมที่ถูกสร้างมาให้เครื่องเกมตู้ โดยส่วนมากเกมประเภทนี้มักจะใช้เวลาจบไม่นาน (ไม่เกิน 30 นาที หรือ ไม่เกิน 1 ชั่วโมง) โดยเน้นความเรียบง่ายของตัวเกม มักมีเวลาจำกัดในการเล่น ไม่มีการบันทึกความก้าวหน้าในการเล่น เกมจะบันทึกเพียงคะแนนสูงสุดเท่านั้น

4. เกมเล่นตามบทบาท (Role-Playing Game) หรือ อาร์พีจี (RPG) เป็นเกมสวมบทบาท โดยจะกำหนดตัวผู้เล่นในโลกที่สมมติขึ้น และให้ผู้เล่นสวมบทบาทเป็นตัวละครหนึ่งตามเนื้อเรื่องที่กำหนด มีจุดเด่นทางด้านการพัฒนาระดับประสบการณ์ของตัวละคร